

CEN. HAL.

DR. K. MAY:

KREVŇÍ MSTA KUTB

NÁKLADEM ALOISE HYNKA V PRAZE.

KREVNÍ MSTA.

112105 / 2000

Dr. KAREL MAY:

KREVNÍ MSTA

A

KUTB.

PŘELOŽIL

J. TURNOVSKÝ.

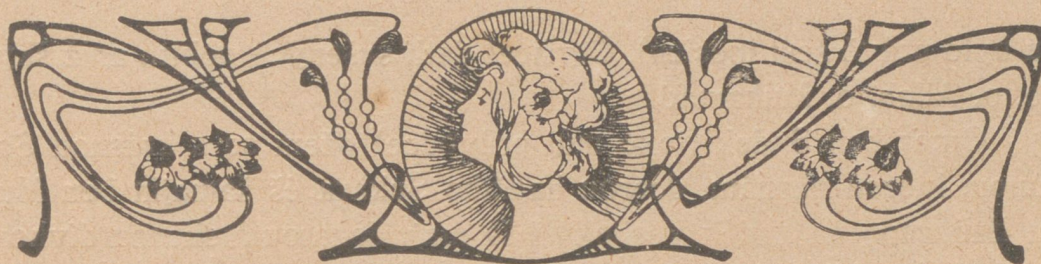
ILLUSTROVAL

VĚNCESLAV ČERNÝ.

V PRAZE.

NAKLADATEL ALOIS HYNEK, KNIHKUPEC.

1.

V BASOŘE.

Trpělivý čtenář, čtoucí mé spisy, zná také mého statečného, malého sluhu a průvodce, hadžiho Halefa Omara s dlouhým jménem, nejvěrnějšího a nejoddanějšího zřízence, jakého jsem kdy měl.

Ač jsem byl jeho pánem a velitelem, vůči jiným lidem nazýval se vždy svým přítelem a ochráncem, což jsem mu nikdy nevytýkal a ve zlém nevykládal, neboť jsem jeho slabůstky milerád přehlížel pro jeho dobré vlastnosti.

Po našem prvním rozloučení, které jest známo z mého spisu „Šut“, psal mně dopis, jež svému čtenářstvu, které by ho dosud neznalo, tuto opakuji v překladu doslovném, ježto jest vzorem orientálské korespondence a zároveň jaksi povahopisem hadžiho Halefa.

Dopis ten zní:

„Můj milý sidi (pane)! Milost a pozdrav boží s tebou!

Dorazili jsme já a Omar. Radost a štěstí všude! A peníze! A štít a krunýř! Sláva, čest a slast!

Kara ben Nemsí emír (moje maličkost) nechť jest výzdobou, požehnáním, láskou, vzpomínkou, modlitbou!

Hannech (jeho mladá žena), láskyplná a milostná, dcera Amšachova, dcera Malekova, dcera Abtajbekova, jest zdráva, krásna a rozkošna.

Kara ben hadži Haleb, můj syn, jest ohromným hrdinou (tehdy

mu bylo právě šest měsíců). Čtyřicet datlí sušených pohltí, aniž škytne, o, Allah, o, Muhamad!

Omar ben Sadek (také můj průvodce) ožení se s krásnou Sahamou, kterou neznám, dcerou hadžiho Šukara éš šamajin ben Mudal Hahuram ibn Sadek Vesilok éš ša mař, bohatou a sličnou dívkou.

Allah tobě daruj krásné počasí a dobrou povětrnost, neboť Omar ben Sadek má dobrý stan a milování hodnou tchyni. Hřebec Rích (vraník, jehož jsem mu svěřil v opatrování) pozdravuje tě od daně a zdvořile.

Proto se také brzy ožeň! Allah tě ochraňuj před zlými ženami! Buď vždy spokojen a nemumlej! Miluji tě a zapomeň na pečeť; nemám ani pečetička ani vosku pečetního.

Buď vždy cnosten a vystříhej se hříchů a zločinů! Na jaře se dostav! Buď vždy střídým a skromným, dávej přednost jiným a prchej před ožralstvím, neboť tě pozdravuje

plný úcty a ctihodné oddanosti, pokory a zbožňování
tvůj poctivý a věrný přítel, ochránce a otec rodiny
hadži Halef Omar

ben hadži Abul Abbas ibn hadži Davud al Gossarach.“

Vybízel mne tedy tímto slohovým cvičením, abych se vystříhal hřichu, zločinu a opilství, ač k tomu neměl ani nejlabšího důvodu. Ale to již bylo jeho mravem a zvykem a byť jsem nechtěl, zasmál jsem se vesele při četbě jeho řádků.

Pozvánce, abych přišel na jaře, mohl jsem vyhověti teprve za dva roky, když jsem se potloukal v poříčí horního Tigrisu. Čeho jsem tam zažil s hadžim Halefem, o tom jsem se již tu a tam zmínil a zde budiž vylíčena další událost, která začala v Basoře a končila v arabské poušti, kam jsem vůbec putovati nehodlal.

Vlastně jsem měl v úmyslu, plaviti se s Basory do Abušéru v Persii a odtud navštívit slavný Šíras. Basora jest postavena v horké, bahnitě a tedy velmi nezdravé krajině, kde se vlévá do Eufratu Tigris, který jest zván Šat el Arab.

Nechtěli jsme se zde dlouho pozdržeti, abychom zdraví svého neohrozili. Pravím-li „my“, tedy tím buďtež vyrozumívání já a hadži Halef Omar, pak Omar ben Sadek a dva Arabové haddedinští, kteří mne provázeli od posledního pastviště haddedinského na kelleku

(plť potažená nadouvými kůžemi kozličími) po proudu Tigrisu do Bagdadu.

Stalo se tak z přichylnosti a chtěli se v Bagdadu se mnou rozloučiti a vrátiti, ale Halef a Omar, dřívější moji průvodci na mnohých nebezpečných pochodech, nemohli se ode mne odloučiti a žádali, aby mne směli provázeti až do Basory. Zprvu jsem nechtěl přivoliti, ale konečně jsem jim to dovolil po mnohých prosbách a mnohém naléhání.

Použili při tom velmi obratné výmluvy, které jsem odporovati nemohl. Haddedinové, kteří jsou vesměs výbornými pěstiteli velbloudů, zaslali totiž celou řadu kelleků s velbloudí srstí do Basory, kde jsou obchodníci, kteří toto zboží rádi kupují a zasílají až do Indie i dále.

Velitelství nad těmito kelleky svěřeno bylo mladému, ale v podobných věcech velmi zkušenému a obratnému Mesudovi ben hadži Šukar. Byl tedy synem onoho hadžiho Šukara, s jehož dcerou, jak mně Halef v dopise sděloval, oženil se Omar ben Sadek a byl tedy svakem tohoto Mesuda ben hadži Šukar. Podotýkám to z té příčiny, aby se rozumělo pozdějšímu vyprávění.

Plavil se tedy Mesud se svými vory a Haddediny, kteří ho doprovázeli, do Basory, což poskytlo Halefovi a Omarovi výmluvu, aby mne tam také doprovodili, hodlajíce ho vyhledati a vrátiti se s ním. Co jsem tedy mohl proti tomu namítati?

Dorazivše do Basory, vyhledali jsme Mesuda, což nebylo zvláště obtížno, protože město, druhy tak veliké a významné, má dnes sotva již jen deset tisíc obyvatelů a nemůže tam tudíž jednotlivce snadno zmizeti. Mesud již prodal velbloudí srst za slušný peníz, který mu měl býti příštího dne vyplacen.

Odebral jsem se na přístaviště, na sever od města umístěného, abych se poohlédl po lodi, která by záhy odplula po proudu. Na svou lítost dověděl jsem se, že jest mně čekati několik dní.

Čím se zaměstnávati po tu dobu?

Cestovatel, v Orientě nezkušený, snad by se byl nějak na ten čas v Basoře zabavil, mně však nemohla tato osada poskytnouti pranic. Proto jsem s povděkem přijal na vědomí zprávu, že Haddedino-

vé hodlají podniknouti vyjížďku do Kubbet el islam, aby vyslovili úctu manům ibena Risaa.

Kubbet el islam, rozuměj „kopule islamu“, jest totiž pojmenování pro Starou Basoru, prostírající se asi patnáct kilometrů jihozápadně od Nové Basory. Až do čtrnáctého století řadili ji Mahomedáni mezi čtyři ráje pozemské.

Vedle Bagdadu hraje město toto velmi významnou úlohu v pohádkách „Tisíce a jedné noci“ a právě zde, ve Staré Basoře, založil proslavený ibn Risaa ve čtvrtém století hedžy první mahomedánskou akademii učenou.

Proto také „pravý věřící“, přijde-li do Basory, málokdy opomíjí výlet do Kubbet el islam, čehož sice na něm víra nevyžaduje, ale přece jen získává vyznavač proroka výletem tím jakési zásluhu.

Abych tedy „zabil čas“, prohlásil jsem, že se této vyjížďky účastním. Byla stanovena na zítřek, jakmile Mesud svou obchodní záležitost skoncuje a peníze přinese.

Protože jsme přibyli na kelleku, neměli jsme koní. Za to však dali se najmouti osli, mezi nimiž, zrovna jako v Bagdadě, mnoho je běloušů, jinde zvířat dost vzácných. Z té příčiny neohlížel jsem se již toho dne po jízdnicích zvířatech, čehož jsme později velice želeli.

Ubytovali jsme se v soukromém bytě, poblíž Marghilu čili kuti-frengi, což jest tolik jako anglický konsulat, který jest v Basoře nejvýstavnější budovou

Příštího jitra odebral se Mesud k onomu kupci, jemuž velbloudí srst prodal a dal si vyplatiti peníze, ačkoliv jsem ho vybízel, aby tak učinil později, jelikož mu peněz nebylo třeba.

Předstíral jsem mu, že ani na tak krátkých výletech, jaký jsme chtěli podniknouti, není nikdo bezpečen před nemilými událostmi, zvláště má-li peníze u sebe, ale neposlechl mne.

Když se vrátil, chtěl jsem odejít, abych najal potřebné hamir (množné číslo od himar — osel), ale Mesud pravil:

„Není toho třeba, effendi. Svobodný Arab nerad jezdí na oslu a takového slavného emira, jakým jsi, teprv není důstojno, aby dřepěl v sedle tak nízkém. Pojedeme koňmo.“

„Obstareš jsi snad koně?“ tázal jsem se.

„Ano.“

„Kdy a kde?“

„Od Abda el kahir, slavného šejka muntefických Arabů.“

„Toť ovšem slavný a velmi důvěryhodný muž, ale divím se, že se pouští do podobných obchodů. Takový vynikající bojovník nepronajímá svých koní!“

„Máš pravdu, effendi! Ale také nám jich nepronajímá, nýbrž propůjčuje pouze a zdarma, ježto ho těší, že ti může posloužiti.“

„Mně? Jsem zde cizím? Co jest mu o mně známo?“

To bylo něco pro hadžiho Halefa, který sobě nedal nikdy ujíti ani nejmenší příležitosti, aby mne a při tom také sebe až do nebes nevyvášel.

„Jak se můžeš takto tázati, sidi? Zapomněl's již, jaké činy hrdinské jsme vykonali? Jest na světě jen jediného člověka, který by se nám rovnati mohl? My jsme obrové zmužilosti a odvážnosti a vše, co žije mimo a vedle nás, jest jen pokolením trpasličím u porovnání s námi.“

Naše slavná jména prošla zvučně všemi zeměmi a ušima všech národů, o našich činech a skutcích vypravuje a zpívá se ve všech domech a stanech, ve všech osadách a pouštích, při všech ohních táborových.

Proč by tedy o nás nevěděl takový Abd el kahir? Proč by mu nebylo povědomo, že's nepřemožitelným emirem Kara ben Nemi effendi, který stojí pod mou přímou, nepřekonatelnou ochranou?“

„Halefe, nežvaň vychloubačně! Není sice nemožno, že Abdel Kahir něco slyšel někdy o našem některém dobrodružství, ale kterak může věděti, že jsem zde, v Basoře a chceme podniknouti výjíždku do Kubbet el islam?“

„Ode mne to ví!“ ozval se Mesud, „pověděl jsem mu to.“

„Setkal jsi se s ním?“

„Tak jest. U obchodníka, od něhož jsem si peníze přinesl.“

„Abd el kahir byl u něho? Ku podivu! Viděl snad, mnoho-li ti bylo vyplaceno?“

„Ano.“

„Buď tedy opatrným a peněz sebou neber.“

„Effendi! Kterak to soudíš o Abdu el kahir? On jest mužem počestným, u něhož jsme úplně bezpečni, lépe, než kde jinde, kamkoli

země sahá. A komu bych také mohl svěřiti obnos tak značný za naší nepřítomnosti?“

„Nechť někdo z nás posečká doma — —“

„Nikdo se k tomu neodhodlá, neboť by to bylo zanedbáním záslužné pouti.“

„Hm! Znáš osobně Abda el kahir?“

„Ne.“

„Jak tedy můžeš věděti, že jsi s ním vskutku mluvil? Kdy hodlá se dostaviti se zvířaty?“

„Za hodinu.“

„Hm! Šel bych tedy hned k onomu kupci a zeptal bych se ho, zda-li Arab, jenž u něho meškal za tvé návštěvy, vskutku jest Abdem el kahir.“

„Není toho třeba, neboť mi ho kupec jmenoval sám a hovořil s ním v mé přítomnosti o kmenových poměrech Muntefiků. Když jsme společně odcházeli, dostali jsme se do hovoru, při čemž jsem mu řekl, že chceme podniknouti vyjíždku do Kubbet el islam na oslech.“

Nabídnul mně ihned svého koně a pravil horlivě, že by nebylo takového emira důstojno, jakým jsi, aby se na takové zvíře posadil a že ti půjčí svou vlastní klisnu.“

„Tak? Pověděl ti, kde má své koně?“

„Ano. Ve vsi el Nahit, která jest venku přede branou el Mirbad. Jest ovšem jeho jen ta klisna; ostatní koně náležejí jeho mužstvu, které má ve svém průvodě; tito mužové však nebudou ničeho namítati, použijeme-li jich na krátkou dobu.“

„A ví také, kde bydlíme?“

„Ano, neboť mne doprovodil až k tomuto domu.“

„Proč jsi ho tedy nepřivedl?“

Chování mé jednak ho uráželo, jednak zlobilo, neboť pravil:

„Až dosud jsi mne zajisté nepovažoval za chlapce, zdá se mi však, že tak nyní smýšlíš. Mým zvykem jest projednávat všecko všemožně opatrně a doufám, že jsem se tentokrát zachoval nejinak. Považ, že mně našinci svěřili dopravu kelleků se zbožím, což ti může býti důkazem, že mně není třeba naslouchati nedůvěřivým slovům.“

„A já tě ubezpečuji, že nebylo mým úmyslem tebe urážeti.“

Zvykl jsem rovněž jednati ve všem všudy opatrně a doufám také, že jsem se v tomto případě zachoval stejně tak.“

Tím byl nezáživný hovor tento skončen, neboť jsem myslel sám, že jsem zašel poněkud daleko.

Kdože by se byl odvážil vydávati se za Abda el kahir, aniž jím vskutku byl? Tento šejk, jehož jméno znamená „služebník ctnosti“, těšil se velmi dobrému věhlasu a bylo tedy pro mne čestným významáním, chtěl-li mně půjčiti svou klisnu.

V udanou dobu ozval se venku dupot koní a pak se objevil ve dveřích muž tmavého plnovousu, který nás přeměřil bystrým pohledem a utkvěv déle zrakem na mé tváři, oslovil mne zdvořile:

„Sábach el cher, ia emir (dobrého jitra, emire). Mé oko jest hrdo, že tě smí viděti.“

Měl sandály na nahých nohách a prostý haik, jehož kápě visela mu na plecích, takže byla hlava obnažena.

Zřídka se naskytá hlava tak charakteristická. Tmavé jeho kadeře spleteny byly v četné tenké vrkoče, které mu od temene dolů splývaly všemi směry. Kosmo přes nízké široké čelo táhly se dvě rovnoběžné jizvy pošetší nikoli po zranění v boji, nýbrž způsobené zcela zúmyslně nožem.

Existuje několik a to vždy velmi bojovných kmenů, jichž příslušníci významávají se podobným označením, ale že by sobě právě muntefičtí Arabové zakládali na takových jizvách, bylo mi do té chvíle nepovědomo.

A muž měl plnovous mnohem hustší, než tomu bývá u Arabů. Oči jeho měly ostrý, skoro bodavý pohled, což ovšem nemohlo pro mne býti důvodem k nedůvěře, zvláště po jeho zdvořilém pozdravu. Zmínka o hrdosti, že smí se mnou mluvíti, přiléhala úplně k orientálské zvyklosti a nebyla tedy zhubřelou a přemrštěnou tak, aby mne mohla k opatrnosti napomínati.

Proto jsem povstal, poklonil se mu, a řekl:

„Sabach el cher, ia šejk! Budiž mně vítán a posaď se!“

Podal jsem mu ruku, načež jsme usedli podle sebe, abychom se po několik minut navzájem častovali frásemi naprosto bezúčelnými, ale mravem a zvyklostmi nařízenými.

Pak jsme vstali a vyšli z příbytku, abychom vyjíždku podnikli.

V celku nás bylo dvanáct a venku stálo rovněž tolik koní, úplně bez dohledu zůstavených a nikterak nepřivázaných. Na jednom z nich přijel patrně náš návštěvník, kdežto druhá zvířata následovala ho s poslušností vsutku psovskou až k našemu příbytku.

Tak jest zvykem u beduinů.

Viděl jsem mezi nimi velmi pěknou ryzku s nádherným postrojem sedlovým a úzdovým, jemuž Peršané říkají „rešma“. Návštěvník ukázav na ryzku, pravil:

„Vysedni, emire! Zvíře toto jest určeno pro tebe. Myslím, že s ním budeš spokojen.“

Vyhověl jsem jeho pobídce, jako by se rozumělo samo, že mně náleží nejlepší kůň a pak se krokem vyjelo z města. Jakmile jsme měli ulice za zády, přešli jsme v rychlý klus, při čemž jsem mohl náležitě ryzku oceniti.

S mým hřebcem Ríchem porovnatí se arci nedala, ale byla zvířetem přes to znamenitým. Později jsme přešli z klusu ve cval a bylo vsutku po dlouhé plavbě na voru pravým požitkem, letěti volně po široširé rovině.

Nebyl jsem dříve nikdy v oné krajině, ale věděl jsem, že Kubbet el islam jest od Nové Basory jihozápadně — a my směřovali skoro přímo na jih! Zprvu jsem se nad tím nepozastavoval, poněvadž jsem také mohl býti špatně uvědoměn o poloze místa, ale když již plná hodina minula, aniž jsme Staré Basory dosáhli, zamyslii jsem se. Za hodinu jsme přece urazili daleko více, než patnáct kilometrů!

Haddedinové se za jízdy bavili hovorem, já však, s Halefem v čele všech, mlčel jsem, neboť jsem se zaměstnával pozorováním klisny. Konečně jsem se však přece ohlédl po šejkovi, jenž ujížděl poslední ze všech. Obrat můj byl vykonán rychle a pro něho neočekávaně — viděl jsem, že jiskrné oči jeho upíraly se na mne pohledem nevysvětlitelně dychtivým.

Postřehnuv, že se na něho dívám, sklopil víčka — znamení vždy podezřelé — a tvář jeho přijala výraz lhostejnosti.

Zastaviv koně, sečkal jsem na něho a přibochiv k němu, tázal jsem se:

„Zajisté víš docela dobře, kde jest Stará Basora.“

„Kterak bych nevěděl?“ usmál se.

„Ale mně se přece jen zdá, že se mýlíš. Jeli jsme tak rychle, že jsme tam již dávno mohli býti.“

„Jak se ti zamlouvá klisna?“

Otázka tato přiléhala k mým slovům asi tak, jako pohlavek ke královské koruně. Odpověděl jsem tudíž udiveně:

„Tvá ryzka jest koněm výborným, ale nemluvil jsem o ní, nýbrž o Kubbetu el islam.“

„Rozuměl jsem ti dobře, ale viděl jsem také, že se ti kůň líbí a protože jsem ti chtěl způsobiti radost projíždkou, volil jsem zúmyslně okliku ostatně velmi nepatrnou. Můžeme se vrátiti.“

Obrátiv koně, zamířil na severozápad. Byli jsme tedy již za Starou Basorou. Okolnost tato byla mně podezřelou, ačkoli byla výmluva šejkova obratně volena.

„Doufám, šejku, že's nám průvodcem poctivým,“ pronesl jsem výstražně.

„Chceš mne snad urážeti, emire?“ osopil se na mne zlostně.

„Nechci. Proč bych tě urážel svým dotazem? Ale chtěli jsme navštívit Kubbet el islam, nikoli cválati až do Mekky. Proč jsi nás nevedl přímou cestou?“

„Z důvodu, který jsem ti již řekl. Mělo se ti dostati delší zábavy. Půjčil jsem vám koně, nevyžádav sobě ničeho za tuto úsluhu a ty mně za to děkuješ urážkami. Jest štěstím pro tebe, že nemám při sobě zbraní, jinak bych tě přinutil, abys se mnou bojoval.“

„Jakže? Ty že nejsi ozbrojen?“

„Nejsem. Nechal jsem doma ručnici i svůj nůž a jel jsem s vámi sám, abych vám dokázal, že s vámi smýšlím poctivě a dobře vím, jakou úctou jsem povinen slavnému emirovi Kara ben Nemsí. Pohleď!“

Ručnice vskutku neměl a když při posledních slovech haik rozpjál, viděl jsem, že měl prázdný opasek. Nedůvěra má rychle zmizela i řekl jsem:

„Odpusť, že zněla má řeč jinak, než bylo mým úmyslem. Urážeti jsem tě nechtěl — toho jsem vskutku dalek.“

„Divil jsem se tvé nedůvěře desateronásob,“ odpověděl, „neboť kdybich i měl při sobě sto bojovníků vesměs vyzbrojených, proti tobě bychom přece nezmohli pranic. Jest známo, že Kara ben Nemsí

má několik bunduk es sír (ručnice kouzelnosti), jimiž může ustavičně střílet bez nabíjení. Již tato okolnost byla by mne zastrašila, kdybych měl vskutku na mysli zlý úskok nějaký.“

Tedy až do těchto končin, k muntefickým Arabům, pronikla zvěst o mé opakovačce soustavy Henryovy! Ostatně jsem se přílišně tomu nedivil, rozpomenuv se na úspěchy, za něž jsem karabině této děkoval u Arabů na Tigrisu.

Po krátké době dorazili jsme k vyschlému ramenu říčnímu, jež se zove Džarizaade, a spatřili jsme před sebou zříceniny Staré Basory. Měli jsme se k nim vlastně dostatí od severovýchodu, oklikou však učiněnou blížili jsme se k nim od jihozápadu.

Jak jsem řekl, nedůvěra má k šejkovi zmizela, ale procitla znovu, když jsem zpozoroval, že Abd el kahir rozhlížel se velmi pátravě, ostře a napjatě po veškerém okrsku zřícenin. Objednal v tato místa někoho a hledal ho nyní?

Kdo to mohl býti? Někdo z jeho mužstva, či více lidí?

Ode chvíle, kdy sám nabídnul Mesudovi své koně pro náš výlet, dávno již minuly plné dvě hodiny, tedy času dost pro Muntefiky, aby sem pěšky dorazili. Byla-li tato moje domněnka správná, zajisté šli Arabové přímou a nejkratší cestou, kdežto šejk volil zúmyslně okliku, abychom nenarazili na jejich šlépěje.

Teprv nyní jevílo se mi všecko jeho chování v náležitém osvětlení a také jsem již rozuměl jeho dychtivým pohledům, na mne upřeným. Nezajímal se nikterak o mou osobu nebo slávu, ale o mé ručnice, o „kouzelné pušky“, které již tak mnohému darebákovi pálily v očích.

Ale také jsem se mohl mýlití a řekl jsem si proto, že nesmím proti němu podniknouti nic, dokud nenabudu zjevných důkazů o jeho nepoctivosti. Kdybych ho bezdůvodným obviňováním urážel, snadno jsme mohli propadnouti pomstě takového mocného šejka.

„Protože znáš tak dobře Kubbet el islam,“ oslovil ho Mesud, „tedy nám zajisté správně povíš, která z těchto zřícenin jest beit ibn Risaa (dům syna Risaa). Chceme tam vykonati pobožnost.“

Šejk ukázal ke spustošené hromadě trosek na jižní straně a odpověděl:

„Tamto vás povedu. Konež zůstanou zde.“

„Proč?“ tázal jsem se. „Můžeme přece až do města — —“

Zrak jeho se zablesknul hrozivě.

„Koně náležejí nikoliv vám, nýbrž mně,“ zahučel, „a zůstanou tam, kde určím.“

„Zůstane tedy také zde,“ odsekl jsem mu.

„Učiň, jak chceš. A vy druzí, pojedte!“

Odcházel a Haddedinové šli za ním, takže jsem ani nenabyl tolik času, abych pořádně Mesudovi pošeptal, aby se měl na pozoru. Na Omara ben Sadek pohledl jsem výstražně.

Halef stanul při mně a nehnul se již.

„Nepůjdeš s nimi?“ tázal jsem se ho.

„Ne! Jsem tam, kde jest můj sídli a nemám žádné příčiny k uctívání nějakého ibn Rissa. Uctívám Isa — nikoli Rissa (Isa = Ježíš). Zdá se mi, že se ti šejk valně nezamlouvá.“

„Ani co by za nehet. Mám ho v podezření, že kuje neplechu nějakou proti nám. Sečkej zde, při koních a já se zatím podívám, byla-li má domněnka správnou.“

„Jaká domněnka?“

„Že se zde poblíž skrývají Muntefikové.“

„Ti přece bydlí ve vsi el Nahit.“

„Ano a přál bych si, aby tam byli všichni. Dosud mám jen podezření na ničem pevném neopřené a byl bych rád, abych toto pevné místo nenalezl. Proto zde počkáš a nevzdálíš se od koní, neboť dokud jsou v naší moci, budeme ve výhodě.“

„Kam vlastně chceš — —?“

„Na severní stranu města. Nenaleznu-li tam šlépějí lidských, tedy jsem se klamal.“

„Nech zde aspoň ručnice, aby ti při šplhání nepřekážely.“

„Právě ručnice podržím při sobě, neboť může mít někdo na ně spadeno.“

A šel jsem.

Halef hovořil o šplhání zcela právem. Mohl jsem ovšem celý okrslek zřícenin obejítí beze všeho šplhání, ale k tomu bylo třeba drahně času, kdežto má přítomnost byla nutna každým okamžikem.

Proto jsem záhy zabočil, nestaraje se valně o severní část zbo-

řeného města, západním směrem a vklouznul jsem do trosek, čímž jsem mohl také na šlépěje od severu přicházející naraziti.

Trosky tyto byly však mnohem rozsáhlejší, než jsem se domníval zprvu. Vnikal jsem stále více mezi štěrky a zbytky zdiva, aniž jsem na šlépěje narazil.

Již již měl jsem za to, že nedůvěřivost má byla naprosto neoprávněna. Chtěl jsem se obrátiti, abych se k Halefovi vrátil, ale v tu chvíli, stoje mezi dvěma rozpadlými hliněnými zdmi, spatřil jsem za nimi volný prostor, kde byla půda pokryta jemným prachem.

A v tomto prachu jevily se mi otisky, které ovšem mohly také od zvířecích tlap pocházeti. Došel jsem tam rychle a shýbnul se.

Nikoli! Nebylo nikterak třeba, abych se k zemi schyloval, neboť jsem i z postavení vzpřímeného viděl zcela dobře, že tudy šli lidé nějakí a mohlo jich býti deset anebo ještě více.

Má předtucha! V prvním okamžiku chtěl jsem se vrátiti k Halefovi, ale on zajisté nemohl býti ničím ohrožen, anebo byl by aspoň nebezpečností postřehnouti mohl. Spíše se jednalo o Mesuda, který měl při sobě peníze.

Mesud s ostatními Haddediny patrně byl váben do některého místa, kde se skrývali Muntefikové, aby ho oloupili nebo dokonce zavraždili, a k místu tomuto zajisté směřovaly šlépěje, které jsem spatřil.

Neobrátil jsem se tedy, nýbrž krácel po stopě tak rychle, jak mně bylo v obtížném tom terrainu možno, jenž chvílemi stoupal a zase klesal. Brzy jsem se drápal přes hromady trosek, brzy jsem seskakoval do propadliště nějakého. Občas byl jsem též nucen k nebezpečným přeskokům, abych si zkrátil okliku, kterou šlépěje tvořily. —

Běžel jsem, skákal, šplhal, přeskakoval stále dál, až konečně stanul jsem udýchán na vysoké hromadě trosek, kde jsem si chtěl oddechnouti.

Na levo, daleko ode mne v širé rovině stáli koně. Halef při nich seděl v uschlé trávě a vedle něho stál — šejk. Zdálo se, že spolu hovoří zcela přátelsky. Byl bych se snad tedy přece mýlil?

Jakže? Abd el kahir by byl vskutku počestným chlapem? Takový beduin? Cítil jsem, že se srdci mému ulehčilo — v tom po-

odešel šejk za Halefa, zvedl kámen ze země a přiskočiv, rozpřáhnul se k mocnému úderu do temena Halefova.

„Halef! Ati balak! (Halefe, měj se na pozoru) Ati balak!“ rozkřikl jsem se, ale již bylo pozdě! Ubohý hadži dostal ránu do hlavy a skácel se na znak.

Zmocnil se mne zvířecí vztek, jakého jsem dosud nikdy nepocítil. Pádil jsem, či letěl jsem, sklouzavě s hromady, namířil dole přímým směrem ke koním, přese všechny překážky se přemetaje, až konečně bylo mně vyšplhati na vysokou, sluncem skoro v moučku vypraženou zeď, křehkou jako perník — ale nahoru dostal jsem se přece a chtěl jsem na druhou stranu seskočiti.

V témž okamžiku uzřel jsem pod sebou několik lidí, kteří však nebyli mými Haddediný. Chtěli proklouznouti pode mnou, ale současně ozval se z jižní strany žalostivý výkřik, jenž mně byl neklamným znamením, že se tam někomu přihodilo neštěstí.

Byl jsem na vážkách. Kam dříve? K Halefovi, anebo tam — ano, co jsem měl nebo chtěl učiniti, neznamenal v tu chvíli pranic, neboť zdivo, na němž jsem stál či visel, k seskoku připraven, shroutilo se pode mnou a já se sřítíl zrovna mezi chlapy, kteří se na mne okamžitě vrhli.

Nevím, co se vlastně dělo v příštích vteřinách. Později jsem se temně rozpomínal, jako bych byl, zabalen hustým oblakem prachu a mnohými tlapami popadán a k zemi přidržován, vůkol sebe mlátil rukama a nohama, abych se uvolnil. Ale pak jsem byl zahalen nejen prachem, nýbrž i „závojem zapomětivosti.“

Procitnuv posléz z mrákot, uzřel jsem těsně u své hlavy tvář Omara ben Sadek.

„Oh! Konečně rozevíráš oči, sidi!“ volal, „Hamdullilah! Nejsi tedy mrtev? Vidíš mne? Slyšíš mne? Víš, co říkám?“

Chtěl jsem odpověděti, ale slova jsem ze sebe nevypravil. V hrdle jako bych měl drsnou barvířskou štětku a na místě hlavy prázdný sud — takto jsem byl rdousen a do hlavy tlučen.

„Procitni, sidi, procitni úplně!“ křičel Omar, „nerozumíš, co ti říkám? Otvíráš přece oči!“

Sedm Haddedinů stálo při něm; dívali se na mne velmi úzkostlivě, ale nemohl jsem ani mluvit, ani pohyb nějaký vykonati.

„O, Allah! On jest mrtev při rozevřených očích!“ volal Omar, „a kde jest Halef? Proč nešel s naším effendim? Halefe! Halefe!“

Halef! Můj dobrý, malý Halef! Pomysl na něho vrátil mně pamět, pohyb i řeč. Vyskočiv, vykřikl jsem:

„Pojďte! Halef byl nejspíš zavražděn!“

Ale sotva jsem vykročil, již jsem se zakolísal a kácel. Vzpružil jsem se znovu a zase jsem sklesl.

„Halef zavražděn? Kde?“ volali Haddedinové.

„U koní. Běžte tam!“

„Ano! Běžte tam!“ souhlasil Omar, „ale já setrvám při effendim, který nemůže na nohy.“

„Mohu, neboť nelze jinak! Jest to nutno.“

„Zkus to tedy, můj milý, dobrý effendi! Budu tě podporovati.“

Vyzvedl mne a za jeho přispění mohl jsem vykročiti. Šlo to zvolna, ale čím déle jsem kráčel, tím volněji bylo mé hlavě a tím ochotněji poslouchaly nohy.

Když jsme došli tam, kde jsem Halefa opustil a kde jsem na-
posled šejka spatřil, ležel hadži bez vědomí na zemi s okrvavělou
hlavou. Ale koně byli pryč, zmizeli. To mně vrátilo tělesnou i du-
ševní pružnost. Vyprostiv se z náruče Omarovy, který mne již ne-
potřeboval podporovati, nařídil jsem kterémusi Haddedinovi:

„Utíkej rovně k severnímu konci zřícenin, zda-li odtud spatříš
Muntefiky na koních!“

Arab uposlechl a rozletěl se k troskám; pokleknuv k Halefovi,
prohlížel jsem ho.

Mrtev nebyl, pouze omráčen a rána, která mu byla kamenem
zasazena a silně krvácela, nezdála se mně býti nebezpečnou. Bez
obavy mohli jsme čekati, až by se z mrákot vybavil.

Teprv nyní jsem zpozoroval, že nejsme v plném počtu.

„Kde jest Mesud?“ tázal jsem se, „nevidím ho.“

„O, sidi! Měl's pravdu až přespříliš, když jsi mně dával vý-
stražné znamení a jemu jsi šeptal, aby se měl na pozoru!“ žaloval
Omar. „Mesud, bratr mé ženy, jest mrtev, probodán a oloupen psov-
skými psy prokletého kmene Muntefiků.“

„Probůh! Jest to pravda?“

„Ano. Nalezli jsme jeho mrtvolu.“

„Myslel jsem si to, když jsem zaslechl váš pokřik. Nedbal tedy mého napomenutí, mé výstrahy?“

„Bohužel, nedbal! Když jsme klečeli na modlitbách, vzývající ibn Risaa, jehož Allah nemohl ani lepšího stvořiti, zvábil nějakou výmluvou šejk Mesuda, aby s ním poodešel. Z nenadání zaslechli jsme ho volati o pomoc a chváтали za ním, ale bylo nám ho hledati drahnou chvíli, než jsme ho našli. Bylo mu probodnuto srdce veskrz a peníze, které měl při sobě, zmizely. Způsobivše veliký povyk, chtěli jsme ke koním a k tobě. Tím jsme právě zaplašili vrahy od tebe a zachránili ti život. Ale vrahové nám uprchli.“

„Snad pro tu chvíli, nikoli však navždy; můžeš na to spolehnouti. Neopustím dříve Šat el Arab, dokud se nevyrovnám pořádně s tímto šejkem. Kde leží Mesud ben hadži Šukar? Veďte mne k němu!“

Někteří setrvali u Halefa, křísíce ho; druzí šli se mnou k zříceninám. Kráčeli jsme přes místo, kde mne našli na polo ubitého a zardouseného a zde teprv rozpomenul jsem se na své ručnice, které jsem měl při sobě — —

Zděsil jsem se, neboť ručnic na místě nebylo! Muntefikové ujali se tohoto drahocenného vlastnictví — sebrali mé slavné, kouzelné ručnice, bez nichž nebyl jsem ničím.

Přijal jsem tuto ztrátu na vědomí mlčky, na místě abych naříkal, ale mlčení toto znamenalo vzteklou odhodlanost, že si zase k ručnicím dopomohu.

Jinak jsem oloupen nebyl. Muntefikové patrně nenabýli času k prohledávání mých kapes, protože byli Haddediny zahnáni.

Pak jsme došli na místo, kde ležel Mesud. Velmi rychle a těžce pyknul za svou důvěřivost, za své veliké sebevědomí. Ano! Mrtev byl — docela pravidelně a přesně probodli mu srdce a kapsy jeho obrátili na ruby. Vydrancovali ho úplně.

Omar ben Sadek díval se zasmušile na mrtvolu, pak omočil prsty pravé ruky v krvi zabitého a pozvednuv pravici k přísaze, promluvil:

„Vím, effendi, že smýšlení tvé jest smiřlivější mého. Vykonal jsem již kdysi přísahu pomsty, tehdy v šutu, pod jehož solným při-

klopem otec můj zmizel a vymstil jsem se později vrahovi tím, že jsem mu život daroval a pouze ho oslepil, ale tentokrát nebudu znáti smilování žádného.

Ponořím tuto svou ruku do krve Abda el kahir právě tak, jako jsem ji nyní ponořil v krev zavražděného svaka. Chceš mně k tomu dopomoci?“

Dopomoci ku vzájemné vraždě? Já, křesťan? Ne! Ale mohl jsem směle říci „ano“, protože jsem věděl, že nikoliv šejk byl vrahem, nýbrž některý z jeho lidí, byť i jednali pouze z jeho příkazu. Proto jsem odpověděl:

„Ano. Šejk zemře, dopustil-li se vraždy. Chci ho hledati a naléztí rovněž, neboť se i svého života odvážím, abych sobě ručnic vydobyl — —“

2.

EL LAKIT.

Než jsme se k Halefovi vrátili, probral se z mrákot. Držel si hlavu oběma rukama a spatřiv mne, volal:

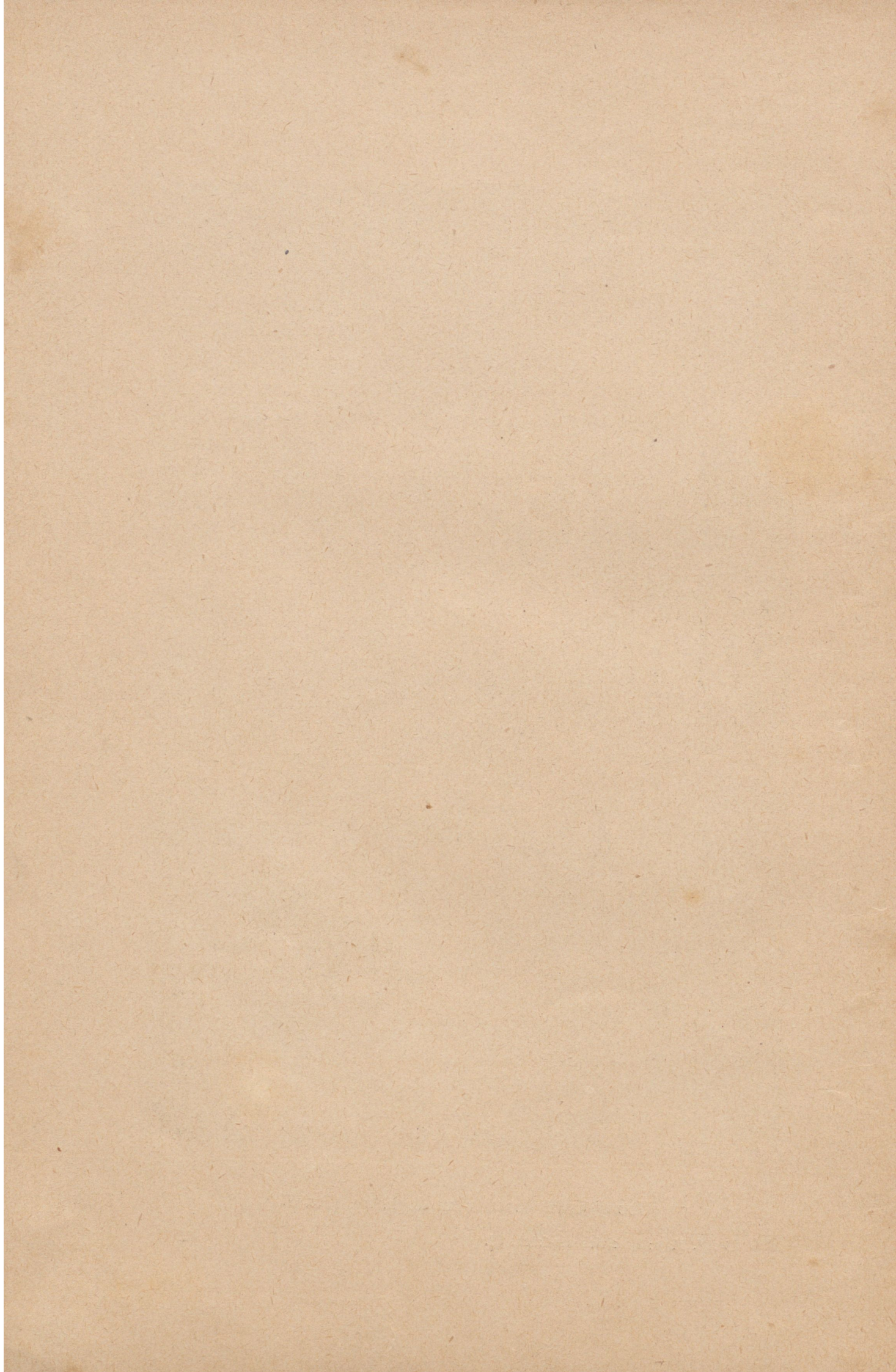
„O, sidi, co se to stalo? Že mně bručí hlava jako tehdy velký medvěd, jehož jsme skolili u chatrče uhliřově, to by nevadilo, neboť zcela jistě bručeti přestane, ale Mesud prý pozbyl života a ty bys býval o málo také zavražděn.

Byl bych zemřel žalem a bolem nad tvou smrtí a Hannech, nejlepší a nejkrásnější mezi ženami, stala by se vdovou a Kara, můj syn, truchlícím sirotkem. A tím vším vinen je tenhle Abd el kahir, šejk, vrah a loupežník! Nechť ho Allah srazí do onoho dílu pekla, kde i sám heň tak jest studený, že jsou ďáblové nuceni vařiti jej, aby se ohřál.“

„Nemysli si, že jsem vyváznul tak lehce,“ odpověděl jsem. „Chlapi mně sebrali ručnice.“

Ubohý hadži dostal ránu do hlavy. (Str. 13.)

Rázem na svou bolest zapomenuv, vyskočil, ale nemluvil, nýbrž řval:

„Tvé ručnice? Jimž jsme povinni tolikerými díky za svou záchranu? Které jsou tak nenahraditelnými? Je to pravda, sidi?“

„Bohužel!“

„Nechť tedy ještě Allah nesráží šejka do pekel, ale počká s tím tak dlouho, až mu zase ručnice vyrveme! Postrádati a oželeťi jich přece nehodláš! Zajisté si pro ně poběhneš!“

„Docela jistě!“

„Dobře, velmi dobře, sidi! Tyto ručnice tě provázely všemi zeměmi k veškerým národům a do všech stanů a kdykoliv se rozlehl jejich řev, vyšli jsme vítězně ze všech nebezpečností. Čím bychom bývali bez nich? Lidmi bezrukými a beznohými, ptáky bez křídel a dýmky bez křesadla i tabáku.“

Ano! Dojdeme si pro ně za všech okolností a bez podmínek a kdyby je šejk ukryl do všech pekel sebe chytřeji, dostaneme je. A až je budeme mít, pak zasadím touto pěstí Abdovi el kahir takový pohavek, jaký on mně zasadil kamenem či dřevem, ale z pohlavku toho neprocitne tak snadno, jako já po jeho pohlazení.“

„Proč jsi nebyl ostražitějším? Věděl's přece, že mu nevěřím, že ho podezřívám.“

„Oh! Tento syn čubčí čubky hovořil tak vlídně a důvěrně, že jsem skoro toho želel, že ho podezříváš.“

„Chápu, docela chápu. Mesuda zkrátka dovedl do drápů svých nohsledů a vrátil se k tobě nepozorovaně, když se naši Haddedínové modlili, aby také mne a tebe do pasti vehnal. Protože tě zastihnul samotna, srazil tě kamenem k zemi, aby také mohl mne, až bych se vrátil, usmrtiti. Nebylo jeho vinou, že jsem padl dříve jeho lidem do rukou a že byli zahánáni na útěk. Nyní nám chybí koně a jsme nuceni vrátiti se do Basory pěšky.“

„Zlá věc, ovšem! Kdybychom měli koně, mohli bychom se ihned pustiti po stopách vrahů a jistě bychom je dohonili.“

„Nalezneme je, aniž nám třeba honiti se za nimi. Víme, kdo jsou a šejk Muntefiků jen tak zhola nemůže zmizeti s povrchu zemského. Jakmile se vrátíme do Basory, odeběřeme se k mutessarifovi

(guvernér) a povíme mu, co se stalo. Jest povinen pomoci nám k právu.“

„Jestliže totiž dopustí Allah, aby mutessarif chtěl.“

„Je nucen chtít, neboť mu ukáži, že stojím ve stínu padišahově. Vzpamatoval jsi se tou měrou, že můžeš s námi nastoupiti návratný pěší pochod?“

„Oh! Uzdravil jsem se velmi rychle, jakmile jsem slyšel o ztrátě ručnic. Můžeme jít!“

„Dobře! Ale mrtvého nesmíte zůstaviti beze stráže. Mutessarif vyšle své zřízence, aby zjistili skutkovou povahu zločinu a mohli pak usvědčiti pachatele. Mesuda pohřbiti nesmíme, ale vrátíme se s úředníky, načež ho pohřbíme.“

„Mesud byl mým příbuzným,“ ozval se Omar ben Sadek, „a jakož za něho vezmu krevní mstu nad vrahem, tak i posečkám u něho na stráži, dokud se nevrátíte.“

Aniž vyčkal souhlasu našeho, vzdálil se. Ostatní nastoupili se mnou pochod do Basory.

Upřímně doznávám, že jsem skoro více želel ztráty svých ručnic, než Mesudovy smrti. Co řekl Halef, bylo správně: jedině těmto zbráním bylo lze děkovati za naše úspěchy v dobrodružných podnikcích a také často za to, že jsme vůbec životem vyvázli.

Jakou jen úsluhu prokázala mně Henryova opakovačka! Mně i jiným! Proto také byl jsem pevně odhodlán i život svůj dáti v sázku, jen abych opakovačky zase nabyl.

Dávno již minulo poledne, než jsme do Basory dorazili. Ještě než jsme pomysleli na oběd, odebrali jsme se přímo do residence mutessarifovy.

Věděl jsem, že jest guvernér basorský smýšlením svým stoupencem pověstného Midhata paši, který jako vrchní guvernér bagdatský mnoho vykonal pro blaho a zdar celé provincie. Oba se snažili reformovati; proto jsem doufal, že mu nebude víra má závadou, pro niž by mně pomoc svou odepřel.

Služebnictvem, jak se ani jinak myslet nedalo, byl jsem ihned odkázán, abych se opět pozeptal buď zítra či pozítřku anebo také za několik téhodnů, „jak bude vůlí Allahovou“, protože prý měl právě velitel velmi důležitý rozhovor.

Mně však ani na mysl nepřipadlo, abych se dal z úřadu po turecku vypoklonkovati ze vrat ven, nýbrž poslal jsem mutessarifovi svou legitimaci a čekal na výsledek.

Již po několika minutách byl jsem za hlubokých poklon vyvádnut, abych vešel do selamlíku (přijímací salon).

Seděl tam při kávě a čibuku guvernér s opáleným a beduinsky oděným mužem, jenž nemohl býti obyčejným nomadem, dostalo-li se mu takové pocty, že směl seděti po boku mutessarifově.

Guvernér mne vítal velmi milostivým pokynem, abych přistoupil, přitisknul mé listiny, padišahovou pečetí potvrzené, k čelu, rtům a hrudi a vraceje mi je, vyvádnu mne, abych se posadil proti němu.

Při tom si vypomáhal strašlivě zkomolenou irančtinou, takže jsem mu nemnoho rozuměl a spíše s posušeků uhodl, čeho si přeje ode mne.

Jakmile jsem usedl, zatleskal na znamení, aby mně donesena byla káva a dýmka; pak jsme seděli drahnou chvíli mlčky, kouříce a kávu popíjejíce.

Mutessarif byl vlastně v rozpacích, ježto věděl dobře, že já, Evropan, hrůzné jeho frančtině porozuměti nemohu. Konečně spustil zase, ale mluvil tolik páte přes deváté, že jsem se odhodlal přerušiti ho a říci mu, že jest mně jeho řeč mateřská úplně srozumitelnou.

„Dík Allahovi!“ zvolal radostně, oddechnuv si, „řeči západních národů jsou jako kolo volského povozu; slyšíš je točiti a vrzati a slovům jejich nerozumíš. Padišah, jemuž Allah popřejž tisíc let života, poskytnul ti milostivě velmi vzácnou ochranu. Viděl jsem tvé jméno v listině. Kterak se vyslovuje?“

„Mé jméno zní zde docela cize. Snad bys mne mohl jmenovati tak, jak sobě zvyklo obyvatelstvo této země.“

„Kterak tedy zní tvé jméno zdejší?“

„Kara ben Nemsí.“

Beduin vedle něho sedící vykřikl a tázal se, upíraje napjatě své oči na mne:

„Tentýž Kara ben Nemsí, jemuž Mohamed Emin daroval svého pověstného hřebce Richa?“

„Ano. Tentýž.“

„Mašallah! Slyšel jsem o tobě mnoho.“

Hovořil pak šeptem drahnou chvíli s guvernérem, což nebylo vůči mně nezdvůřáctvím, ale nejspíš měl při tom dobrý úmysl, neboť tvář mutessarifova se vyjasňovala vždy více, až mu konečně úsměv ústy pohrával.

„Také jsem o tobě slýchal,“ oslovil mne, „tys tedy cizincem, který tehdy velmi chytře přinutil mutessarifa mosulského, aby sesadil svého vlastního makredža (vrchního rychtáře) a přispěl jeho vězňům?“

„Ano,“ odpověděl jsem dle pravdy, ač mně otázka tato příjemnou býti nemohla.

Do té chvíle se mutessarif jen usmíval, nyní však se hřmotně zachechtal a pokračoval:

„Nepotřebuješ nikterak býti starostliv, neboť mosulský mutessarif byl mým protivníkem, který způsobil mně a mnohým mým stoupencům různé starosti. Zvědělo se již také, kteraký byl tehdy rozvoj událostí. Kuchař byl zrádcem a jeho pán krátce na to sesazen. Jsem ti přátelsky nakloněn. Přišel-lis, abys přání nějaké vyslovil, vyslechnu tě a vyhovím ti, pokud bude možno.“

„Přišel jsem tě vskutku obtěžovati prosbou.“

„Vyslov ji tedy!“

„Jsem nucen dovolávati se tvé úřední ochrany.“

„Proti komu?“

„Proti Abdovi el kahir, šejkovi Muntefiků.“

„Proti Abdovi el kahir?“ žasnul mutessariif.

„Proti Abdovi el kahir?“ žasnul beduin ještě více.

Oba na mne vyvalovali oči a potřásali hlavou.

„Co můžeš říci proti tomuto šejkovi? Ublížil ti nějak?“ tázal se guvernér.

„Nejen nějak, nýbrž hodně mnoho.“

„Mluv tedy! Mluv! Jsem nesmírně zvědav!“

„Abd el kahir jest loupežníkem a vrahem a prosím, aby byl stíhán a přísně ztrestán.“

„Loupežníkem — —“

„Vrahem!“

Vykřikli to oba současně.

Jak se mi zdálo, považovali darebáckého šejka za poctivce a

spořádaného chlapa; proto jsem si pospíšil velmi obratně, abych je lépe poučil. Vyprávěl jsem jim celý příběh starobasorský od A až do Z.

Mutessarif klidně mne vyslechl; beduina však zmocňovalo se čím dále hrozivější rozčilení, při němž mne často přerušoval velmi silně zvolenými výrazy. Jakmile jsem umkl, rozkřikl se ve svrchovaném vzteku:

„Považoval by někdo cos podobného za možnou věc? Může se vskutku díti taková neplecha? Běda tomu psu, dopadnu-li ho!“

Ústy guvernérými zase pohrával úsměv, tentokrát však ironický.

„Můžeš nás ubezpečiti svědectvím, že bylo tvé vyprávění pravdivo?“ tázal se mne.

„Mohu.“

„Věřím, že's úplně přesvědčen o pravdivosti svých slov, ale mýlíš se přece jen. Nemluvil's pravdu, nýbrž obviňoval's muže docela nevinného.“

„Je-li tomu tak,“ pravil jsem klidně, „tedy byla naprosto správnou má předtucha, že onen padouch vůbec není Abdem el kahir, šejkem muntefických Arabů. Jinak — — —“

„Ano! Docela jinak. Nebyl jím a býti nemohl, neboť Abd el kahir sedí zde vedle tebe a mne.“

Možno si pomyslet, že mne toto neočekávané vysvětlení pranikterak nepotěšilo, ale také mne nestrhlo do zvláštních rozpaků, protože šejk neměl důvodu, aby se na mne čertil.

Nezlobil se vskutku, za to však přímo běsnil proti chlapovi, který se zastíral jeho jménem. Vyskočiv, pobíhal po selamliku a tázal se ustavičně, kdo to mohl býti a kdo všecko jest do affairy zapleten.

Vypodobnil jsem mu proradného lotrasa pokud možno přesně a zmínil jsem se též o dvou jizvách na čele.

„Toto není žádným zvláštním znamením,“ odporoval mně, „máme zde svobodné kmeny, jichž bojovníci dávají si vesměs dělati takové jizvy.“

„Ano vím o tom a soudím, že by se dala dle toho příslušnost kmenová poznati.“

„Jizvy však také mohly povstati zraněním.“

„Nesoudím tak z jejich zevnějšku a naopak jsem přesvědčen, že byly uměle a zúmyslně provedeny.“

„Pak by bylo třeba věděti, měli-li chlapi, kteří byli s ním, také takové jizvy.“

„Mhm! To ovšem nemohu říci, neboť nevím.“

„Přece jsi je viděl a s nimi se rval.“

„Viděl, ale jen okamžik a za krátké urputné rvačky byli jsme zastřeni hustými kotouči prachu.“

„Snad si toho všimli Haddedinové, kteří tě provázeli.“

„Smím odejít, abych se jich otázel?“

„Dovolíš-li, učiním tak sám.“

Šejk vyšel z komnaty a vrátiv se za krátko, pravil:

„Jeho společníci měli rovněž také takové jizvy, které jsou tedy znamením kmenovým. Dvě jizvy rovnoběžné, těsně vedle sebe od pravé strany k levé kosmo přes čelo — mhm! — takové mají některé oddíly kmene tamimského.“

„Kde jsou bydliště těchto kmenů?“ tázal jsem se.

„Zrovna při karavanové cestě, směřující odsud do Mekky,“ odpověděl šejk.

„Mohl bys podrobněji označiti krajinu?“

„Leč bych věděl, ku které větvi kmene tamimského padouchové tito náleželi, kteří zneužili mého poctivého jména. Ale za to je stihne odplata, přísám Allah! Taková hanebnost dá se smýti jen krví, velkým množstvím krve. Já je naučím! Připojím se k vojsku, které proti nim vyšeš.“

Mutessarif, na něhož poslední věta byla řízena, pokrčil rameny a prohlásil:

„Mé plnomocenství nevztahuje se dále, než k el Hufeir, kde jsou hranice Iraku, ale beni Tamim bydlí za těmito hranicemi. Dám však přivést kupce, u něhož byl onen zdánlivý šejk.“

Na to byl vyslán policejní voják, aby muže toho přivedl. Byli jsme však zrovna tam, kde dříve.

Zvěděli jsme totiž, že kupec znal pravého šejka Abda el kahir zrovna tak, jako já. Uvěřil zkrátka jeho lživému tvrzení. Loupežník

prodával u něho různé předměty, nejspíš také jen loupežně ukořistěné.

Radili jsme se, hovořili to a ono a konec konců, byli jsme vesměs toho názoru, že by vrahy mohli býti přece jen někteří beni Tamim. Nezbývalo nám tedy jiného nic, než pustiti se po karavanové cestě směrem k Mekce.

Malá naděje mně ovšem zbývala ještě; spočívala ve šlépějích vrahů. Kdyby mně bývalo možno ještě téhož dne je sledovati, mohlo se aspoň očekávati, že vyzvím něco určitějšího.

Když jsem naději tuto šejkovi oznámil, vybídnul mne velmi horlivě, abych se ihned do stihání vrahů pustil. Byl jsem k tomu z pochopitelných příčin ochoten, ale chyběl mně kůň, v čemž zase pomohl mi sám mutessarif.

Dal mně ihned osedlati koně ze své soukromé konírny!

Šejk hořel touhou ztrestati pachatele a byl odhodlán pustiti se za mnou se svým průvodem a Haddediny, jimž chtěl opatřiti koně. Haddedinové byli by se rádi přidružili ke mně ihned, ale chyběli jim koně jako mně a kromě toho bylo jim pohřbíti Mesuda ben hadži Šukar.

Můj hadži Halef nechtěl však až do zítřka čekati a jeho chvástivé výmluvnosti, která guvernéra bavila, podařilo se vylouditi na něm druhého koně.

Věděti jsme arci nemohli, kam nás sledy vrahů zavedou a bylo tudíž možno a snadno, že se s námi naši následovníci minou, nemožouce nás nalézti. Aby se tomu předešlo, dohodli jsme se, že jim na všecek způsob v nedaleké od Basory osadě, která se zove Mangašania, zůstavím vzkaz nebo znamení.

Koně již stáli pohotově v nádvoří. Rozloučiv se s mutessarifem a šejkem, odjel jsem s Halefem, ručnice nemaje. Byli by mně ji rovněž půjčili, ale myslel jsem si, než-li špatnou, raději žádnou.

Ujížděli jsme cvalem ke Staré Basoře, kde jsme především chtěli uvědomiti Omara ben Sadek o tom, kterak jsme pořídili a co hodláme podniknouti; pak teprv chtěli jsme pátrati po stopách loupežné rotty.

Omar seděl vedle mrtvoly mladého svaka svého, vedle něhož trčel v zemi Omarův nůž, což bylo podle zvyku a mravu haddedin-

ského znamením skálopevného rozhodnutí, že bude smrt Mesudova krvavě pomstěna.

A rozhodnutí toto jevílo se též ve strnulosti jeho tváře a v pohledu zasmušilém, jímž nás vítal. Vyslechl mne klidně, když jsem mu vyprávěl, co jsme vyřídili v Basoře a pravil pak:

„Kdyby tě byl bratr mé ženy poslechl, emire, byl by dosud na živu; mou povinností jest však pomstít jeho smrt a také se úříve nevrátím do stínu haddedinských stanů, dokud pachatele neskolím. Ed dem b'ed dem (krev za krev) a dle toho budu jednati, ježto bych byl jinak u celého kmene svého v opovržení.“

„Ano! Dnešní vraždu jsme povinni pomstít,“ přizvukoval mu Halef velmi vážně, „kdybychom se všemožně nevynasnažili, aby chom vraha dopadli a ztrestali, nesměli bychom našim bojovníkům na oči a Hannech, nejlíbeznější květina země a nejctnostnější všech žen, zklamala by se ve mně.“

Rozloučivše se s Omarem, zajeli jsme k severní části zřícenin, kde jsme našli sledy, náležející vrahům. Sledy byly tak znatelné, že nebylo pražádným uměním podržeti je v dohledu. Směřovaly na západojihozápad, a kdyby se byly ve směru tom udržely, byly by nás dovedly na poutnickou cestu z Basory do Mekky.

Okolnost ta byla mně stejně příjemnou jako nepříjemnou. Proto příjemnou, že byla cesta poměrně dosti hustě obydlena a poskytovala tudíž výhodu, že jsme se mohli poptávat, ale proto zase nepříjemnou, že obyvatelstvo při všech cestách k Mekce směřujících jest smýšlení nesnášenlivě mohamedánského a mohla nás tudíž stihnouti ledajakás pohroma, kdyby se prozradilo, že jsem křesťanem.

Protože jsme po stopě mohli postupovati pouze do večerního soumraku, pobízeli jsme koně, pokud možno bylo, k pospěchu, takže jsme urazili značnou vzdálenost, prve než se setmělo.

Utábořivše se v širém prostranství, odpočinuli jsme si a jakmile se úsvit zašeřil, jeli jsme dále.

O dvě hodiny později dorazili jsme k Mangašania, osadě, kde již před Mohamedem dal postaviti strážnou věž arabský náčelník Keis.

Shledali jsme prabídné hnízdo, obývané větví velkého kmene

tamimského. Lidé tito zvali se beni Mazin a jevíli se mi podezřelými, ale smířil jsem se s touto okolností, rozpomenuv se na úmluvu se šejkem Abdem el kahir, že mu zde totiž zanechám zprávu. Kdyby nás byla stopa vrahů vedla jinam, byli bychom tím ztratili mnoho drahého času.

Před osadou cloumalo několik chlapisek, kteří nás zdravili s přemrštěnou vlídností, jejíž upřímnost byla již na první pohled pochybnou. Připadalo mně to, jako by již číhali na náš příjezd a jejich až příliš pátravé a úskočné pohledy, jimiž nás sledovali, nezamlouvaly se mně ani dost málo.

Tázal jsem se, možno-li mluvíti se šejkem el beled (obecní starosta), a když mně bylo přisvědčeno, dal jsem se k němu dovésti.

Bydlel v dosti prostorné chatrči hliněné, z jejíž otevřených dveří vykročil, spatřiv nás přicházeti.

Také zde mi to připadalo, jako bychom již byli očekáváni. Tázal jsem se ho, viděl-li tlupu jezdců, kteří tudy před několika hodinami projeli.

„Ovšem; viděl jsem jezdce,“ odpověděl mi, „zastavili se u studnice a naplnili své měchy.“

„A kam se dali? V kterou stranu?“

„Tam!“ pravil, mávnuv rukou k západu.

„Tedy nejeli již po silnici poutnické?“

„Ne, protože by tudy nedorazili do svého duaru a jim se chtělo domů.“

„Domů? Víš tedy, kde jest jejich obydlí?“

„Ano.“

„A kdo jsou?“

„Ovšem.“

„Kdo tedy?“

„Byl to Humam ben Džihal, šejk Hadešů s několika bojovníky. Byli v Kubbet el islam, aby vzývali ibn Risaa. Šejk tím dostal svému slibu.“

„A kde bydlí?“

„Ve vadi Bašam, na druhé straně silnice vasitské, odsud tři dni jízdy.“

„Jsi bezpečen, že se nemýlíš?“

„Kterak bych se mohl mýliti? Humam ben Džihal jest mým přítelem a bratrem, jehož často navštěvuji.“

„Jak dlouho se zde zdržel?“

„Ani ne půl hodiny. Měl nějak příliš na spěch, aby se dostal ke svému vadi Bašam.“

„Řekl ti snad, proč tak chvátá?“

„Neřekl, protože jsem se netázal. Chcete sestoupiti a naplniti své měchy?“

Měli jsme měchy, neboť v oněch krajinách náleží vodní měch k sedlovému postroji.

„Dovolíš-li, učiníme tak,“ pravil jsem.

„Dovolím, zaplatíte-li obvyklý poplatek.“

Dal jsem mu peníze, ostatně velmi skrovný obnos, a sestoupiv s koně, žádal jsem Halefa, aby koně odvedl ke studnici, dal jim napítí a pak naplnil vodou naše měchy. Pak jsem obešel osadu, abych se porozhlédl, byla-li zpráva šejka el beled správná.

Byla! Stopa, kterou jsme sledovali, táhla se vskutku na západ, takže se mi zdálo, že nás šejk neobelhal, ale přes to vše pravilo mi vnuknutí, abych mu příliš nedůvěřoval.

Protože jsem věděl, koho máme na mušce, nepotřebovali jsme tolik chvátati a naopak — mohli jsme klidně v Mangašania čekati na šejka muntefického, abychom se s ním spojili a dále jeli. Okamžité stihání po stopě bylo zcela zbytečno. Halef byl s tím srozuměn.

Obyvatelé Mangašania přinesli nám za malý poplatek jídlo a jevili k nám vůbec všemožnou pozornost. Při tom jednali se mnou velmi ostýchavě a pozoroval jsem několikrát, že jejich oči spočívaly na mé tváři s výrazem velice zvláštním.

Byl jim snad velebný a veleslavný Kara ben Nemsí popsán a vyličen? To mohl učiniti jedině vrah, který byl jistě přesvědčen, že ho stihati budeme a řekl jim to. To zase zvýšilo mou nedůvěřivost.

Záhy po poledni přitřhl Abd el kahir s Haddediny a svými Muntefiky. Nenadál se, že se v osadě se mnou setká, když však jsem mu řekl, čeho jsem vyzvěděl, zvolal:

„Ano, tím se mně vysvětluje mnoho, emire. Šejk Hadešů jest vskutku lupičem a bylo by zcela možno, že se dopustil vraždy v

Basoře. Allah nechť ho za to zničí, že se odvážil zneužití poctivého jména mého. Pojedeme okamžitě za ním. Zním cestu do vadi Bašamu, ač jsem tam nikdy nebyl.“

Vypravivše se tedy, jeli jsme až do soumraku, načež jsme se utábořili v poušti. Žádal jsem šejka, aby dal rozestaviti strážce, čemuž se vysmál, ale nevyhověl. Protože jsem opatrnosti podobné nikdy nezanedbával, podělil jsem strážemi Haddediny a sám jsem bděl s prvním z nich.

Po dvou hodinách byli jsme vystřídáni Halefem a Omarem, načež jsme ulehli. V brzku však mne probudil výstřel. Vyskočiv, tázal jsem se, kdo vystřelil. Omar tak učinil. Spatřil ve tmě postavu plížící se a volal na ni; protože se nedočkal odpovědi, vystřelil. Byla-li to bytost lidská či zvěř, nevěděl.

S ručnicí a revolverem v ruce obešli jsme ležení a našli dobře vyzbrojeného beduina, jemuž koule Omarova prorazila lebku. Byl mrtev. Posvítivše si na něho několika sirkami, poznali jsme v něm na náš údiv jednoho z lupičů, které jsme stihali.

„Vidíš aspoň, že bylo správně rozestaviti strážce,“ řekl jsem šejkovi, „očekávali nás a plížili se k ležení, aby nás přepadli. Strážce nutno zdvojnásobiti.“

Stalo se tak, ale až do rána nestalo se již pranic. Jakmile se rozednilo, našli jsme šlépěje nočních útočníků, kteří jen bdělostí Omarovou zdrženi byli od provedení svého záměru. Nový jejich sled odbočoval od dosavadního na levo.

„Chtějí nás zmýlit,“ pravil šejk, „ale to se jim nepodaří. Nepustíme se za nimi, nýbrž pojedeme přímo k vadi Bašam. Nechť se starají sami, aby nás dohonili.“

Souhlasil jsem a byl tudíž dřívější směr zachován. Za celý den projížděli jsme krajinami, které nebylo sice možno nazvati pouští, ale mohly přes to vše porovnány býti s krajinami saharskými.

Na večer dospěli jsme po cestě karavanové, směřující od Vasitu do Džul Ošar, ke studnici, která obsahovala vodu ve značném množství, ale celkem špatnou. Uložili jsme se při ní a napojili koně. Jitrem jsme jeli dále, abychom dorazili pokud možno blízko vadi Bašam a tam vrahy vyčíhali. Stalo se však jinak.

Nebylo ještě poledne, když jsme spatřili houfek jezdců, kteří se

k nám přibližovali zleva v ostrém úhlu. Byli pouze čtyři — snad tedy oddíl oněch, na něž jsme čekali. Chopivše se zbraní, zastavili jsme, abychom jich vyčkali.

Příchozí pustili koně v cval a v brzku jsme poznali, že jsme byli na omylu, totiž já a Haddedinové, nikoli však Muntefikové, neboť šejk, rozeznáv tváře přijíždějících, zvolal:

„Jsou to oni, emire, docela jistě oni. Mají v čele svého šejka, Humama ben Džihal; jsou to Hadešové.“

„Znáš ho dobře?“ tázal jsem se.

„Ovšem!“

„Tedy nás šejk el beled z Mangašania pořádně napálil, neboť z těchto mužů nás v Kubbet el islam nepřepadl ani jediný.“

„Cože? Jakže? Nikoliv tito lidé?“

„Ne!“

„Nechť tedy Allah zatratí lháře proklatého, ale to je málo! Potrestám ho sám — hůř než Allah!“

Čtverlístek Arabů hadešských přiharcoval a zdravil nás. Jejich náčelník vyptával se po příčině a směru naší jízdy a já jsem považoval za nejlepší, říci mu pravdu. Vyhlížel ovšem docela jako loupežník, ale konečně — beduinové v oblasti Tigrisu a pouště arabské jsou více méně vesměs loupežníky.

„Allah'l Allah!“ zachechtal se, vyslechnuv mne, „nemám vám za zlé, že jste mne za lupiče považovali, ale tolik vám pravím, že bych to byl zaonačil lépe, kdybych se byl vraždy v Kubbet el islam dopustil. Rád bych však znal toho, s kým jste mne omylem zaměnili. Nechtěli byste mi ho řádně popsati?“

Vyhověl jsem jeho přání. Jakmile jsem se zmínil o jizvách, zvolal:

„Mašallah! Od pravé strany k levé kosmo přes čelo dolů?“

„Ano.“

„On jediný měl takové jizvy?“

„Ne. Všichni jeho lidé měli zrovna takové.“

„Již to mám a mám to. Víím, kdo to jest!“

„Nuže? Pověz přece!“ naléhal jsem na něho.

„Vždyť je to — — — ale ne! Počkat!“ přerušil se chlapík, a v

tváři jeho zračila se dravčí číhavost, „budete ho ovšem pronásledovati, což?“

„Zajisté.“

„Kdyby třeba bylo, až do sídel pastvisek jeho kmene?“

„Zajisté!“

„Tedy mně cosi slibte!“

„Čeho si přeješ?“

„Že tam pojeděš cestou, kterou ti označím.“

„Něco podobného slíbiti nemohu, protože jest docela možno, že mne okolnosti nepředvídané donutí, od cesty této odbočiti.“

Ale v tom mne přerušil Abd el kahir, šejk Muntefiků:

„Zdráháš-li se vyhověti jeho přání, tedy se ničeho nedovíme. Zavazuji se slibem místo tebe.“

„Dobrá, a já tě tedy zavazuji rovněž tímto slibem,“ pravil Humam, „ostatně se nepotřebujete za ním plahočiti, neboť kdybyste jeli se mnou do vadi Bašam, stejně vám padne do rukou. Žiji s ním rovněž v krevní mstě. Jeho kmen a můj pronásledují se navzájem — byl jsem tam právě a postaral jsem se o to, aby mně vběhnul do pasti.“

A zasmál se.

Pobídlí jsme ho k podrobnějšímu vysvětlení.

„Zvěděl jsem, že odejel do Basory a vypravil jsem se tedy do jeho duaru, abych mu tam zahrál pěkný kousek, hahaha,“ pokračoval zlomyslně, „jaký kousek, to zrovna nepotřebujete věděti, ale mohli byste mně ho pokaziti, kdybyste se uhnuli s cesty, kterou vám naznačím.“

Vím však docela jistě, že sebere kde koho a potáhne proti mně, jakmile se z Basory vrátí. A teď vám povím, kdo to jest. Zove se Abd el Birr, jest šejkem Maliků ben Handhala a bydlí ve vadi eš šagina.“

„Allah'w Allah!“ vykřikl Abd el kahir, „to jest možná věc! Ano! Tomu věřím! A teď již také vím, proč nás obelhal šejk el beled z Mangašania, ten pes! Vždyť jest jeho soukmenovcem. Mangašania jest obývána beni Mazin, kteří náležejí k velikému kmeni Tamim a Malikové beni Handhala jsou zrovna takovými psy z téže kmenové čubky. On se šejkovi svěřil a spolčil se s ním.“

„Pravdu díš! Tvrším znovu, že vrahem, jehož hledáte jest vskutku tento Abd el Birr; přísahám to na el kuran!“

„Jsme nuceni tedy pustiti se za ním.“

„Nechtěli byste raději se mnou do vadi Bašam a tam na něho počkati? Přijde docela jistě.“

„Nemůžeme. Tolik času nemáme.“

„Tedy obraťte a jeďte až k jeho poslednímu noclehu, načež se pusťte po jeho sledech. Bude se přidržovati vasitské silnice až ke Džul Ošar, odkud přejde na cestu k Mekce. Chceš se tak zachovati?“

„Ano. Slibuji ti to. Jest to také nejkratší cesta k jeho duaru.“

Byl jsem náhledu docela jiného, než Abd el kahir, ale neříkal jsem ničeho a nechával si vše na pozdějšek. Ještě jsme vyměnili s loupežníky několik zdvořilůstek, načež jsme se s nimi rozloučili — totiž vraceli jsme se tam, odkud jsme přišli!

Humam ben Džihal a jeho tři Hadešové stáli však vytrvale, by viděli, zda-li zachováváme slib zadaný. Obracel jsem se často k nim, aniž jim to mohlo býti podezřelým zjevem, jakmile však ujeli jsme tak daleko, že nás již Hadešové viděti nemohli, odbočil jsem z dosavadního směru na pravo.

„Co děláš?“ tázal se mne Abd el kahir, „jedeš nepravým směrem.“

„Jedu směrem zcela správným,“ odpověděl jsem.

„Byla by to oklika“.

„Právě naopak. Nepřátelé naši ujížděli na jihozápad, kdežto my jedeme přímo na jih. Kterak bychom je tedy dohonili?“

„Pojedeme za nimi od našeho a jejich posledního noclehu.“

„To by byl záhyb, byla by to oklika, při níž bychom ztratili celý den jízdy.“

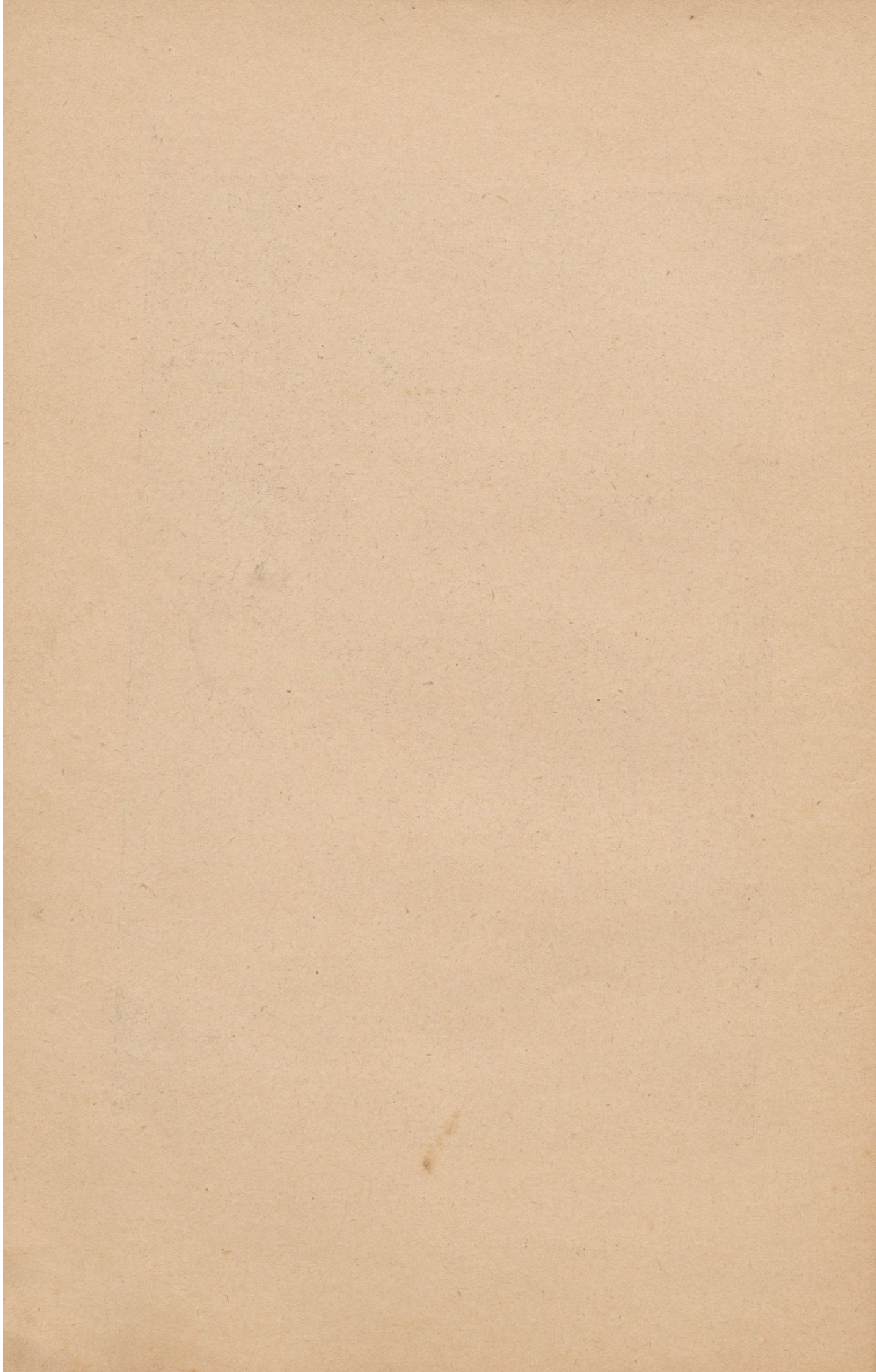
„Ale zavázal jsem se slibem.“

„Ale já ne! Ostatně nemá tento předmět ani pro tebe vážného významu a nedopustíš se věru žádného velkého hříchu, nebudeš-li se tímto rychle zadaným slibem spravovati. Chceš-li však slibu dostatí, nemám proti tomu ničeho. Jen jeď klidně dále.“

Já jsem však nikomu ničeho nesliboval a nebudu dělat žádných zbytečných oklik, protože chci padouchy dohoniti, prve než dorazí do svého duaru. Až by tam byli, byl by již obtížnějším útok na ně.

Dítě leželo v písku úplně opuštěno. (Str. 36.)

Mimo to všecko chování hadešského šejka jeví se mně podezřelým. Zcela jistě dopustil se něčeho darebného, o čem nemáme věděti a podobného tajnůstkářství všímám sobě vždy a jdu mu na kořínek. Chci totiž vždy věděti, koho a co mám před sebou i za sebou.“

Pokračoval jsem ve vytčeném směru; Halef, Omar a druzí Haddedinové přidružili se ke mně a Muntefikové přitrhli po nějaké době také za námi, přesvědčivše se, že hodláme setrvati při svém úmyslu.

Co mi také záleželo na lehkomyšlných slibech jejich šejka? Bylo mně míti zřetel na naši záležitost, nikoli však na podezřelé přání nějakého Humama ben Džihal, jenž byl dle všeho lotrem, jako všichni beduini.

Jeli jsme tedy na jihozápad a také jsme narazili v brzku na sledy oněch čtyř Hadešů. Přidržujíce se jich, jeli jsme až do večera, aniž se co zvláštního přihodilo. Krajina vřkolní měla velice smutné vzezření a voda nám docházela, ale zabočiti na jih k vasitské cestě jsem nechtěl, protože by to bývala nová oklika a poněvadž při ní bydlely četné větve tamimského kmene.

Tito Tamimové zajisté byli spřáteleni s Abdem el Birr, který je již také dávno mohl na nás upozorniti. Nebývali bychom tudíž mezi nimi bezpečni svým životem — vždyť jsem neměl svých ručnic!

O něco dále bydleli však na téže cestě příslušníci jiných kmenů, jimž jsme mohli věnovati o něco více důvěry. Proto jsme pobízelí své koně ku všemožnému pospěchu, jen abychom urazili řádný kus cesty.

Důsledkem toho byli nejen koně, ale také jezdci velice znaveni, když se setmělo; proto jsme také rychle usnuli, sotvaže jsme rozeřádili hlídky noční. Abd el kahir po včerejší zkušenosti nepovažoval totiž již za zbytečnost ubezpečiti se na noc bdělou stráží.

Byl jsem však záhy probuzen a sice zase Omarem ben Sadek. Třásl mně silně ramenem a šeptal pak, aby druhých spáčů nebudil:

„Vstaň sidi a naslouchej! Jaké to zvuky podivné! Takových hlasů zvířecích neslyšel jsem jakživ.“

Vyhověl jsem mu a vzdálil se s ním na nějaký krok od ležení, kde mne již nerušilo chrápání lidí a funění konské. Naslouchal jsem.

Vůkol bylo hluboké ticho, v brzku však přerušily je podivné zvuky, které mně rovněž byly nepovědomy. Z hrdla zvířecího naprosto nemohly vycházeti a když se opakovaly po několikáté, řekl jsem:

„Podivno! Není-li to hlásek nařikajícího dítěte, pak věru nevím, komu bych jej přisoudil. Ani šakal, ani fenek — a hyena již docela ne. Přibližujme se zvolna, ale se zbraní v ruce!“

Kráčeli jsme tiše a čím dále jsme kráčeli, tím zřetelnějšími byly zvuky; později jsme již rozeznávali dvě slabiky, totiž „zar“ a „ka“ a tyto slabiky mohly jen z hrdla dětského vycházeti.

„Zarka“ jest však femininum arabského slova „asrak“, což znamená „modrý“ a jednalo se tedy zde o jméno ženské, buď matky nebo chůvy.

Ale dítě aby bylo samo v noci na poušti? Nemožno! Zcela jistě byli při něm lidé dospělí a bylo nám tedy třeba svrchované opatrnosti, neboť to mohla pro nás býti také nepřátelská past.

Plížili jsme se tedy stále blíž a blíž, až konečně viděli jsme, žasnouce, docela malé dítě. Leželo v písku úplně opuštěno a vůkol nebylo živé duše!

Všecko okolí jsem prošel opatrně, obávaje se stále úskoku nějakého, ale nepozoroval jsem praničeho.

Zabrala mně občůzka tato drahně času a když jsem se k Omarovi vrátil, divil jsem se nemálo nad výjevem, jenž se mi naskytl. Omar seděl na zemi a měl dítě v náručí. Dítě ovinulo svými raménky jeho šíji a spalo.

Omar kladl prst na ústa — nachýlil jsem se k němu.

„Tiše, sidi, aby se neprobudil! Usnul. Můžeme se vrátiti, ale tiše, zcela tiše,“ šeptal a povstával zvolna, aby dítě otřesem neprobudil.

Pak je nesl opatrně do našeho ležení, kde usedl na své místo a setrval po celou noc v úplné nehybnosti — on, drsný beduin, jehož jsem viděl rozcitlivělého jedině vůči jeho mladé ženě!

Připadla totiž na mne poslední hlídka a byl jsem tedy svěd-

kem až do úsvitu něžné a tklivé péče, kterou nalezenci svému Omar věnoval.

Byl to hošík. Na úsvitě protahoval údy a ještě v polospánku volal znovu onu záhadnou Zarku. Pak rozevřel oči, ale jaké oči!

Docela modré oči měl! Skoro bych řekl nebesky modré, kdyby vůbec bylo nebeských očí, které jsou dle mého úsudku vynálezem básnickým.

Ale arabský klučina s modrýma očima, to již bylo také něco. Omar vykřikl překvapením a byl nad svým objevem všecek nadšen, neboť klouček byl jakoby ho vymalovali a jistě ještě se nedožil dvou let.

Výkřik Omarův probudil všechny nocleháře, kteří se ohromně divili, spatřivše cizí dítě. A klouček, boje se osmahlých chlapů neznámých, hledal ochranu na šiji Omarově a stále se dovolával své Zarky, kterou asi dávno již postrádal.

Dali jsme mu napít a sehnali pro něho několik měkkých datlí; tím jsme ho upokojili.

Ale co s kloučkem? Vzítí ho s sebou, bylo obtížno a zůstaviti ho na poušti, bylo by zhola nemožno. Nejbližší osadou byl el Achadid na vasitské cestě; tam jsme ho tedy chtěli dopravit, domnívajíce se, že tam náleží. Byli jsme tím donuceni k oklice, ale nedalo se na tom pranic měniti.

Vysedli jsme tedy na koně a cválali k osadě. Dítě se nás bálo všech a plakalo, kdykoli se někdo z nás k němu přiblížil, ale vůči Omarovi, pěstounovi svému, jevilo podivuhodnou něhu a přítulnost, nad kterou byl beduin všecek šťasten.

Držel kloučka, haikem zahaleného, na koni a pečoval o něho tak pozorně, že bych byl podobné vlastnosti do něho nikdy se nenadál.

„Sidi,“ pravil mi, „tohle je pravé dítě srdce mého. Allaha béru za svědka, že ho odevzdám jen otci jeho.“

„A nenalezneme-li ho?“

„Tedy si ho nechám a přivezu ho Sahamě, ženě své lásky, která bude blažena z mého daru.“

Přichylnost jeho k dítěti vzrůstala každou hodinou a když jsme podvečerem dorazili již zcela blízko k el Achadidu, pravil:

„Přeji si, abychom rodičů jeho nenalezli. Pohleď jen, kterak

mne tahá a rve bradu a při tom se směje. Ale přinesu jim ho, přinesu, byť i bydlel kraj světa. Přísám Allah! Přinesu jim ztracené jejich štěstí.“

Netušil věru, jak osudným bylo pro něho dovolávání se Allaha. Záhy poznal následky toho!

El Achadid nebyl obýván žádnou větví tamimskou a nemajíce tedy, čeho bychom se obávali, zajeli jsme do osady.

Ale pátrali jsme zbůhdarma. Nikdo nalezence neznal, nikomu dítě nechybělo a nikdo také nevěděl, ztratilo-li se dítě rodičům některým v sousedních duarech.

Navrhoval jsem, abychom dítě svěřili za odměnu péči některého usedlíka achadidského, ježto by nám bylo za jízdy překáželo a sousedé achadidští snáze mohli vypátrati než my, odkud dítě pochází, ale Omar odporoval živě a prohlásil posléz:

„Nikoli, sidi! Já jsem hocha našel a chci ho odevzdati rodičům přímo. Cizím lidem ho nesvěřím a nenaleznu-li jeho rodičů, nechám si ho. Bude mým synem. Což abych ho nazýval Zarkou?“

„To jest přece jméno ženské!“

„Dobře! Nechť se tedy zove el lakit (nalezenec). Není jména, jež by pro něho bylo vhodnějším — — —“

3.

PRO DÍTĚ VŠECKO.

Sousedé el achadidští chovali se k nám vlídně. Zdarma nám nabídli vodu — v krajinách oněch vzácná věc! — a za velmi skrovné ceny dali nám ovoce, mouku a jiné potraviny.

Jeden z nich vrátil se právě koňmo z Vasitu a vyprávěl, že se setkal s Abdem el Birr a jeho tlupou handhalskou. Když se o tom mimochodem zmínil, upozoroval jsem, že mezi achadidskými a hand-

halskými jest řevnivost nepřátelská a proto jsem oznámil, proč jsme do této krajiny přišli.

Ihned nám bylo blahopřáno veškerým obyvatelstvem k úspěchu, byli jsme přinuceni pobýti v osadě jako hosté a když jsme příštího jitra vyjížděli, byly nám dány všechny potřebné zprávy a pokyny, protože již byli Muntefikové se svými krajinskými a místními vědomostmi pomalu v koncích.

Zvěděli jsme tudíž, že Malikové beni Handhala jsou před námi s půldenní jízdou ve výhodě i bylo nám se přičiniti, abychom tento náskok vyrovnali. Předsevzetí toto bylo nám však stěžováno chlapčkem, který přese všecku pečlivost Omarovu přece jen trpěl rychlou jízdou a více již vydržeti nemohl.

Muntefikové reptali, ale Omar si z toho mnoho nedělal. Modré oči mu zkrátka „udělaly“ a jak se podobalo, myslel nyní více na chlapce, než na celou svou krvavou pomstu, která nás vlastně v tyto odlehlé končiny zavlekla.

Za všecku jízdu hovořil a žvatlal se svým „el lakit“, ačkoliv mu hošík odpovídal jen jediným slovem — vždy jen „Zarka“. Náleželo snad přece toto jméno jeho matce?

Na sklonku téhož dne narazili jsme zase na stopu prchajících Handhalů a rozhodli se po krátké poradě, jen tehdy se od ní odloučiti, kdyby se jednalo o objížďku osady některé, jejíž obyvatelstvo nesmělo nás zahlédnouti.

Stíhaní loupežníci přidržovali se až dosud vasitské cesty, ale příštího dopůldne ukazovala jejich stopa směr k Mavija, osadě, rozložené při cestě do Mekky.

Bylo nám řečeno, že v osadě této bydlí Arabové anbarští, před nimiž nebylo nám se třeba ukrývat, jak jsme se domýšleli, protože nenáleželi k Tamimům a chtěli jsme se jich po Handhalech dotazovati. Ale přes to vše z opatrnosti radil jsem, aby všecka družina posečkala mimo osadu a sám jsem se vypravil s Halefem na přezvědy.

Několik mužů stálo u předních chatrčí a stanů. Jakmile nás zahlédli, pádili do osady, patrně proto, aby oznámili příjezd dvou cizích jezdců. Ale přes to vše, když jsme již byli v samém středu osady, neviděli jsme nikoho, leda stařenu, které jsem se dotazoval po šejkovi el beled.

Označila nám veliký stan jako bydlíště tohoto významného hodnostáře. Zajeli jsme tam a volali. Opona vchodová se rozevřela a přísný vladař vesnice objevil se v otvoru.

Aniž vyčkal, oč nám jde, zval nás dovnitř na čibuk. Omlouvali jsme se nedostatkem času, on však toho nedbal a opakoval své pozvání tak důtklivě, že by bývalo neodpustitelnou urážkou, kdybychom byli pozvání jeho odmítli.

A zneprátele si někoho v těchto místech nesměli jsme, poněvadž nám bylo vraceti se tudy. Sestoupili jsme tudíž, přivázali koně ke stanovým tyčím a vešli jsme.

Hospodář nás vítal úplným a dokonalým „ála va sála va marhába“ (uvítací fráse), což zaplašilo nepatrné obavy, které jsem dosud choval, neboť nikdy se takto nevítá příchozí, jehož rádi nemají.

A hned také zval, abychom usedli. Na dlouhém kůlu viselo několik čibuků, ze kterých nám vyhledal dva nejlepší, pak nám dal tabák a křesadla. Byl zkrátka svrchovaně vlídným a úslužným hostitelem, posadil se k nám a navazoval hovor, aniž se tázal po našich poměrech, důvodech a úmyslech.

Ale v tom již také zaslechl jsem z venčí tiché, plíživé kroky mnohých lidí, čímž se má nedůvěřivost znovu vzburcovala.

„Obyvatelé této osady nejspíš nejsou doma,“ pravil jsem zcela klidně, „viděl jsem jen několik mužů a stařenu.“

Šejk rychle vstal, počal se tvářiti docela jinak a odpověděl:

„Všichni jsou doma, všichni a čekali na vás.“

„Na nás čekali?“ tázal jsem se, aniž jsem povstal, „věděli snad, že sem přijedeme?“

„Věděli to! Abd el Birr, šejk Handhalů řekl nám, že sem přijdete, psové křesťanští, abyste poskvrnili svatou cestu poutnickou. Za to pyknete svými životy! Naši mužové jsou skryti, aby vás, psové smrdutí — — —“

„Hubu zamknout!“ osopil jsem se na něho, vyskočiv a také Halef již se vymrštil, „ano, já jsem křesťanem, ale psem jsi ty!“

„A tvoji lidé jsou psovskými syny a zbabělými potomky čubčích vnuků, kterým ukážeme své biče!“ přerušil mne můj statečný, neohrožený Halef a již také strhnul s kolíku krátkou, z kožených ře-

mínků spletenou žilu a přetáhnul chlapa dvakrát, třikrát, čtyřikrát křížem krážem přes hlavu.

Šejk chtěl vykřiknouti, ale k tomu se již nedostal, neboť jsem ho srazil k zemi a rozhrnul oponu stanovou, na místě dveří užívající.

Vskutku! Venku stálo nejméně sto ozbrojenců mužů a výrostků, připravených k usmrcení a roztrhání hanobitelů „svaté“ silnice a za nimi seskupilo se ženské plemeno všeho věku.

Chtěl jsem se vyšvihnouti na koně, skokem přemetnouti se přes tyto hlupáky a proraziti jejich řady, ale úskočný hadži Halef mne popadl a odtáhl, načež se rozkřiknul, prve než došlo na nějaký projev zbrklého fanatismu náboženského:

„Cože vám vlezlo do hlav, vy pravověrní Moslemínové a stateční válečníci z Mavijsa? My přece náležíme k Handhalům a náš šejk, Abd el Birr nás vyslal, abychom zdejšímu starostovi oznámili, že nevěřící psové, na které číháte, za nedlouho přijedou. Opustili jste své úkryty předčasně! Každým okamžikem mohou džaurové se objeviti a jestliže vás uzří takto shromážděné, uprchnou vám! Honem se skryjte, dokud je čas! Rychle, rychle, jinak vám utekou!“

A aby je omámil dokonale a své lži zjednal důraz, uskočil zase do stanu a — já za ním. Šejk se dosud válel v mrákotách na zemi. Vyhlédnuvše několika trhlinami, viděli jsme, kterak zmámený dav rychle se rozprchává.

Chytrácký hadži, zjistiť váhu svého úspěchu, zachechtal se do pěstí a pravil:

„Vidíš-li, jak to pomohlo, sidi? Snad bys byl dvacet či třicet těchto hlupců skolil svými pěstmi, ale před břitkostí mého jazyka prchají všichni, všichni — a bylo jich třikrát třicet a ještě snad třicet, nepočítaje ženy. — Hamdulillah! Již zalezl i poslední! A teď ven odsud a na koně!“

Venku nebylo ani živé duše, ale sotvaže jsme vysedli, vyrazilo několik lidí do té chvíle za dlouhou, nízkou chatrčí ukrytých. Poznal jsem Abda el Birr a jeho tři Handhaly.

„Byli jste oklamáni, zrazeni, podvedeni!“ řval vztekle, „vzhůru, hlupáci! Za nimi! Skolte je, sic vám utekou!“

Halef mohl ho zastřeliti, ale neučinil toho. Maje dosud v ruce

bič, jímž udílel starostovi obecnímu lekci z mravovědy, zašvihl jím několikrát velmi významně do vzduchu.

Pak jsme cválali tryskem z vesnice, pronásledováni sraženým a potácejícím se klubkem, v němž druh druhovi překážel. Všichni řvali, jak jsem jakživ ani Indiány takto řvátí neslyšel.

Dalo se očekávat, že nás budou splašení fanatikové pronásledovati; proto jsme se nezastavili, když jsme svou družinu dosáhli, nýbrž hnali se podle ní dále, volajíce, aby se řídili naším příkladem.

Abychom stihatele popletli, zabočili jsme přímo na sever, kam jsme naprosto nechtěli a spatřili jsme vskutku, ohlédnuvše se, tlupu jezdců z osady vyjíždějících; lidé tito však seznali záhy, že máme náskok velmi značný a vraceli se tudíž již po několika minutách.

Na to jsme se vrátili také, ale velkým obloukem, v původní svůj směr, při čemž Halef vyprávěl ostatním naše dobrodružství, vychloubaje se strašlivě ohromným chytráctvím.

Dohonili jsme tedy loupežníky, protože se zastavili v Mavija, aby nás zničili. Abd el kahir radil, abychom je přepadli na cestě k nejbližší osadě, čemuž jsem však odporoval, protože se dalo předvídati, že právě od poslední zkušenosti budou se chovati velice opatrně.

Nejbližší osadou byl Er Rakmatan, který již náležel Handhalům a nechtěl jsem tudíž skákati mezi dvěma ohni, nýbrž pokusiti se o přepadení a přemožení loupežníků teprv za Rakmatanem. Haddedinové souhlasili se mnou.

Rakmatan jest rozložen na hořením konci vadi Falg a jest mezi mohamedány proslaven jako bývalé sídlo básníka Maleka ben Reib el Mazini.

Předpokládali jsme, že Abd el Birr neopustí Mavija jen tak rychle a stane-li se tak přece, že posečká u svých soukmenovců v Rakmatanu. Protože jsme byli prozrazeni, bude se asi domnívati, že se již nevrátíme — dle toho všeho měli jsme čas až do rána.

Nespěchali jsme tedy nikterak a mimo to vykonali jsme velkou okliku, abychom nebyli spatřeni, takže se již stmívalo, když jsme dorazili na poutnickou cestu, minuvše Rakmatan vůbec a skryli jsme se za skaliska ve vadi Maskat er raml, za nimž začíná poušť zvaná Eš Šiha.

Omar měl čas a oči výhradně jen pro péči o malého svého nalezence. Bylo vskutku dojemno viděti a slyšeti, s jakou něhou obstarává skrovné jeho potřeby a s jak tklivě měkkým přízvukem s ním hovoří. Žádná matka nebývala by byla něžnější, rozmilejší a pozornější. Však se ho také dítě ani na okamžik nechtělo spustiti.

Záleželo mně ovšem na tom, abych vyzvěděl, zdali Abd el Birr již dorazil do osady anebo již ji opustil, což ovšem jsme neočekávali; proto jsem se rozhodl, že půjdu na výzvědy sám. Halef mne chtěl doprovoditi, ale odmítnul jsem ho. Nebyl by mně prospěl a spíše uškodil. Světlý haik, jenž mne mohl prozraditi, zůstavil jsem ovšem v ležení.

Při našem příjezdu do vadi Maskat er raml, viděl jsem osadu: čas, ve kterém bych tam za soumraku došel, odhadoval jsem na půl hodiny a vskutku, jakmile tato doba uplynula, stál jsem již u první chatrče.

Z okenních otvorů vyzařovala v celé vsi zář kahanů, plněných sesamovým olejem. Osada lne k ohybu vadi Falg a nechtěl-li jsem býti spatřen, bylo mně slíditi a vyzvídati v humnech.

Plížil jsem se od příbytku k příbytku, až jsem s jedné strany vesnici obešel; pak jsem se vracel, abych pozornost svou soustředil na budovu ze všech největší a dle toho asi nejbohatšímu sousedovi, ne-li zrovna starostovi náležející.

Zpozoroval jsem, že přede dvěřmi budovy této bylo přivázáno několik koní. Zadní zeď měla čtyři okénka, z nichž tři byla osvětlena. Doplíživ se k prvému, nahlédl jsem dovnitř.

Viděl jsem malou, prostince zařízenou místnost, ve které seděla žena jakás nehybně na rohoži. Podobalo se, že naslouchá, co se v jejím sousedství hovoří, neboť z místnosti vedlejší slyšeti bylo hlasy.

Tuto druhou místnost prohlédl jsem si druhým oknem. Byla větší a seděli v ní tři muži. Jeden z nich povstal a popocházel rozcičeně — byl to šejk beni Handhalů.

„Tedy můj syn, mé jediné dítě, jež mně bylo v mé starobě narozeno, zmizelo, bylo ulcupeno Humamen ben Džihal, prokletým psem hadešským!“ zvolal náhle, zalomiv rukama, „ale byl to vskutku on? Kdo ho viděl? Kdo ho poznal?“

„Tvá žena, neboť ho zná dobře. Byla s dítětem na makbara (hřbitov) zcela sama a tam byla Hadešany přepadena.“

„Oh, prokletá, peklu propadlá! Ale já jí to spočítám záhy, velmi záhy! Neboť pojedu odsud ihned dál, abych doma shromáždil bojovníky k odvetné výpravě. Jakmile budou naše koně nakrmeni a napojeni, pojedeme odsud.“

Srovnám se zemí celý vadi Bašam pro tuto krádež dítěte! Humam vymstil se mně strašně, strašněji se již vymstítí nemohl, ale moje pomsta bude ještě strašnější! Znal mou nekonečnou lásku k dítěti tomu a nejspíš je na cestě zavraždil.

A tato žena — co dělá nyní? Sedí a dřepí a na nic jiného nemyslí, než jak jí bude slušeti smutkový oblek. Prokletá! Ona propadla smrti! První má kule není určena pro vraha mého syna, nýbrž pro ni, jen pro ni. Přisahám při bradě — — —“

„Zadrž a nepřisahej!“ přerušil hospodář zuřivce, „tvá žena není doma!“

„A kde by byla?“

„Pustila se za vrahy jako lvice, které bylo mládě její odňato.“

„Oh! Tedy ji také zavraždil a ona tedy ušla zaslouženému trestu. Co mně prospělo, že pronásledovala vraha? Smíš ty ji jmenovat lvicí? Měla bránit své dítě jako lvice. Přisahám při bradě Allahově, prorokově a všech kalifů, dopadnu-li ji, že ji — — —“

„Nepřisahej!“

Tentokrát ho nezakřikl hospodář. Výkřik ten vyzněl ze sousední místnosti, ve které seděla žena, kterou jsem dříve spatřil. A teď nastal výjev, jež vylíčiti péro se zdráhá a budiž mně tedy prominuto líčení jeho.

Ve své úzkostlivosti a zoufalosti mateřské přišla žena tato ke spřáteleným soukmenovcům pěšky prosit o pomoc a pobyla zde několik hodin, než se zcela neočekávaně sešla se svým z loupeže se vracejícím manželem, který se vztekal a běsnil na ni, ubohou, slabou ženu.

Srazil ji k zemi, vláčel ji po podlaze za vlasy, kopal ji a byl by ji zastřelil posléz, neboť již vytrhl bambitku z opasku a zamířil na ni, ale soudruhové jeho strhli mu ruce a zabránili nové vraždě. Nezabránili však jinou surovost, na kterou byli ostatně zvyklí. Šejk po-

padl znovu ženu za vlasy a vysmyknuv ji ze dveří, řval do tmavé noci:

„Enti talika bit telatech!“

Tohle znamená: „jsi trojnásob zavržena“ — a je to vlastně zákonem předepsaná formule manželského rozvodu. Od této chvíle nebyla již jeho ženou. Velmi roztomilé, což?

Obešel jsem dům, abych se po ní poohlédl, ač to bylo nebezpečno pro mne — přicházela mně právě vstříc okolo nároží. Spatřivši mne, lekla se.

„Zoveš se Zarka?“ tázal jsem se tiše.

„Ano. Kdo jsi?“ vypravila ze sebe namahavě.

„Tvůj přítel, který ti přináší pomoc. Pojď se mnou!“

Vzal jsem ji za ruku a odváděl. Nezdráhala se, ač jsem byl cizincem, ač se jí nesměl kromě manžela jiný muž dotknouti. Ale zoufalostí otupěla, zlhostejněla. Plačíc a vzlykajíc šla se mnou celou půlhodinu, aniž jsme promluvili, až konečně jsme došli k vadi Maskat er raml.

Ale tam, kde soudruzi moji za skalisky číhali, slyšeti bylo něžný hlas Omarův a pak jiný, jemnější a slabší, který dvakrát odpovídal tímtež „Zarka“. A žena, vyrazivši ze sebe pronikavý výkřik, vrhla se do tmy ku předu.

Co mám říci? Zdráhalo-li se dříve péro vyličovati hnusný výjev, zdráhá se nyní hlava. Péro by psalo, ale hlava není schopna vyličiti nekonečnou slast matčinu — a proto mlčím raději, arci z důvodů docela jiných.

Omar, neočekávaným tímto obratem situace pramálo uspokojený, kladl mi deset a dvacet otázek, druzí chtěli také míti nějaké vysvětlení, ale na to všecko nebylo času, protože chtěl přece Abd el Birr šejk Handhalů osadu rychle opustiti. Neměl-li uniknouti, bylo nám pospíšiti si.

Byla tedy Zarka s dítětem dopravena tak hluboko do vadi, aby slyšeti nemohla, o čem by se rokovalo a setrvali při ní dva Haddedinové na stráži, které jsem náležitě instruoval.

Pak bylo přes cestu nataženo mé lasso, třicet loket dlouhé a nepřetržitelné. Koně prchajících Handhalů měli přes ně klopýtnouti

abychom se zabezpečili celým úlovkem beze ztráty času a krve. Na to jsme čekali.

Ještě ani patnáct minut neuplynulo, když jsme zaslechli dupot koňský. Ač byla tma, ujížděli loupežníci ostrým klusem. Šejk proklínal celý svět, nadával hrubě a nabádal k pospěchu — a již tu byli.

Nebýti lassa, byli by nás minuli v několika vteřinách, kdybychom byli totiž po nich nestříleli; takto však neminul nás ani jediný; všichni koně se skáceli a jezdci se váleli mezi nimi.

Samo se rozumí, že jsme na ně ihned vyrazili. Hnal jsem se k šejkovi, který se prozradil svým bohopustým láteřením. Strach ho zbavoval pružnosti; pak se chtěl bránit, chtěl povstati, ale nemohl a skácel se nazpět s bolestným výkřikem, protože si zlomil pravou nohu.

Po strašném výprasku byli všichni chlapi spoutáni a řadou vedle sebe nakladeni, při čemž nebylo slova proneseno. Vyžádal jsem si ticho až do svého návratu, načež jsem odňal šejkovi obě bambitky a kráčel jsem do vsi.

Doraziv tam, plížil jsem se zase po humnech až k největší budově, která vskutku, jak jsem později zvěděl, náležela šejkovi el beled, přešel jsem do průčelí a vstoupil dovnitř hlavními dveřmi.

Šejk el beled seděl sám ve velké místnosti a kouřil — nejspíš chtěl ukolébati dýmkou rozčilení posledních hodin. Spatřiv mne, upustil dýmku na zem a vyskočil rovnýma nohama.

„Znáš tyto zbraně?“ osopil jsem se na něho, namířiv na něho bambitkami Abda el Birr.

„Mašallah! Bambitky šejka Maliků beni Handhala!“

„Tak jest. Dal mně je na znamení ověřovací a poznávací. Neušel příliš daleko. Jedná se o tajemství, kterého se smíš dnes dovědět jen ty jediný a nikdo jiný. Máš několik fananir? (lampiony, papírové svítilny).“

„Mám.“

„Přines je a pojď se mnou! Staly se důležité věci, ale neptej se a pospěš si.“

„Cože? Kdo jsi? Neznám tě!“

„Poznáš mne a všecko ti poví on sám. Ale vezmi nohy na ramena! Ani minuta nesmí se zmařiti.“

Velmi určitý přízvuk mé řeči a bambitky v ruce neminuly se zamýšlenou působností. Chlapík přinesl svítilny, zažehnul jednu a šel se mnou.

Ačkoliv se mne na cestě zvědavě dotazoval, neřekl jsem mu ničeho, když pak jsme již byli na místě, řekl jsem, že jest mým zajatcem, ale že mu není třeba ničeho se obávati, zachová-li se pokojně až do rána.

Prve, než sobě náležitě uvědomil, proč, zač a kterak, byl spoután; na to jsme zažehli všechny svítilny, tak že bylo světla všude dost.

Především si odbyl svou záležitost šejk Muntefiků prudkými výčitkami, nadávkami a kletbami nad šejkem a všemi syny Handhalů. Drahnou dobu přenechal jsem mu plnou vůli, pak ale, když jeho výmluvnost konce nebrala a nadávky jeho příšerně se stupňovaly, učinil jsem jim přítrž poznámkou:

„Mejž přece na tom dosti! U tebe se jedná o pouhou urážku, za kterou vyžadovati můžeš slušnou odprosu anebo udělení nějakého menšího trestu, nikoli však takového, jenž by mohl míti v zápětí smrt. Ale máme zde také krevního mstitele, který může si vyžádati život tohoto zajatce. Dovol, aby se mohl také ozvati.“

„Proč tedy nemluví?“ divil se Abd el kahir Omarovi, který dosud jen po vzduchu lapal, promluvíti nemoha pro nadávky šejkovy a výkřiky Muntefiků.

Postoupil tedy Omar kupředu a zadíval se Abdovi el Birr zasmušile do tváře. Halefovi dal jsem zatím tajný pokyn, jemuž hadži porozuměl a tajně se vytratil, aby Zarku s chlapečkem přivedl.

„Zavraždil's bratra mé ženy, aniž ti slovem ublížil, oloupil's ho a obohatil jsi se jeho jměním. Jsi vrahem, loupežníkem a zlodějem a já jsem mstitelem. Znáš zákon pouště, jenž zní: Život za život, krev za krev?“

„Usmřf mne!“ vysmíval se mu delikvent, „Allah mne vydal v tvé ruce tímto prokletým Karou ben Nemsí, jehož aby červi za živa žrali. Allah mne oloupil o radost mého života, o mé dítě jediné,

o syna mého stařectví — nechci déle žíti. Budu ti vděčen za to, dáš-li mně olova do těla.“

Něčeho podobného Omar nejspíš neočekával a proto upadal v rozpaky. Chtěl vraha ztrestati, ale nechtěl mu prokazovati dobrodiní. Bezradně zadíval se nejprve na něho, pak na mne.

„Zastřel ho, anebo probodni, Omare!“ vybídnul jsem ho.

Rozpaky jeho vzrůstaly. Chtělo se mu pomsty, ale katem býti a bezbranného usmrtiti nedovedl.

„Rozumím ti,“ pokračoval jsem, „ano kdybys byl křesťanem, mohl bys se pomstíti strašlivě tím, že bys mu sypal žíznivé uhlí na hlavu.“

Omar se nerozhodně zadíval do země.

V tom se vzepjal mocně Abd el Birr ve svých poutech, nedbaje bolesti ve zlomené noze a vyrazil ze sebe ryk vskutku nelidský, v pravdě dravčí. Jeho žena přišla totiž, majíc hošíčka na ruce.

Pokleknuvši vedle něho, nastavila mu čelo dítěte k polibku.

Loupežníka se zmocnilo strašné pohnutí. Jeho oči téměř vylézaly z důlků, jeho nozdry lapaly vzduch, jeho hlas skřehotal zvukem, jakého lidské hrdlo sotva jest schopno.

„Můj syn — — žije, žije!“ vrískal „emire, rozvaž mi ruce — jen — na okamžik jediný, abych ho mohl — obejmouti — — k srdci přivinouti — — jen se ho dotknouti — — — pohladiti ho — — —“

Shýbnuv se, rozvázal jsem mu ruce. Hned je vztáhnul po děcku, tiskl je k sobě a zvedal k obloze, jakoby v oběť nebesům, zase je k sobě vinul a vzlykal, smál se, choval se jako pomatenec; pak přitáhnul k sobě i ženu a volal:

„Zavrhnul jsem tě, ale přijmu tě zase! Jsi zase mou ženou, mou věrnou, dobrou ženou. Chceš?“

Přikývla, slyšíc, ale odpověděti nemohla.

„Vzdal jsem se tě a jsi tedy svobodna“ pokračoval šejk, „můžeš voliti svobodně muže jiného, ale, chceš-li, půjdeme ke kaďmu a dáme se znovu — —“

Nedomluvil. Teprv nyní se rozpomenul, že dal v sázku život a prohrál, hanebně prohrál. Vždyť již i prosil o svou smrt!

„O, Všeslitovniče! Konec, konec všemu!“ zalkal, „ale ne — —! Vždyť — —! Ano — —! Cenu krve položím, zaplatím, vyrovnám

se! Nemohu přece nyní zemřít! Mám syna, mám syna, který potřebuje otce! Osířel by!“

„A přece zemřeš!“ odpověděl mu Omar chladně.

Vzal jsem kloučka z náruče otcovy, odevzdal ho Omarovi a řekl jsem mu:

„Tento maličký oroduje za něho, neboť jest jeho synem. Dvakrát jsi se Allahovi zapřísáhl, že učiníš rodiče tohoto dítěte šťastnými, bude-li ti to možno. Uvažuj o tom! Přemýšlej!“

Klouče objalo ihned jeho šíjí a tisklo mu hlavinku do vousů. Omar, do té chvíle tak odhodlaný, se obrátil a zmizel s dítětem jako duch v noční temnotě.

Hrobové ticho nastalo, jehož použil šejk, aby se ženy dotazoval, která se jí dostalo ztracené dítě do rukou. Ukázala mlčky na mne a já mu to řekl.

„On tedy našel mého syna, on, krevní mstitel, jehož příbuzného dal jsem zavraždit! O, Allah! Jak přísně tresceš můj poklesek!“

Omar se vrátil právě a zaslechl ještě poslední projev. Na jeho tváři spočíval neobyčejně měkký výraz. Položiv dítě otci do náruče, pronesl:

„Nevyžaduji tvé smrti, spokojím se krevním výkupným — — pro toto dítě, které mne oloupilo o celou mou duši,“ hovořil přerývaně a tlumeně, „bojovníci haddedinští snad mne pro tuto příčinu nebudou považovati za nehodného sebe.“

Stisknuv mu upřímně ruku, upokojil jsem ho:

„Nikdy jsi nebyl mužem statečnějším a šlechetnějším, než v tomto okamžiku, kdy jsi sám sebe přemohl. Pověz doma všem, kdož mne tam znají, že ti to řekl Kara ben Nemsí výslovně. Jak vysoko sobě ceníš krevní výkup?“

„Nechť zaplatí tolik, mnoho-li byl nucen zaplatiti Abd el Motaleb, děd prorokův, tedy sto velbloudů.“

„Sto velbloudů!“ vykřikl šejk, „to jest celé mé jmění. Pak mně nezůstane nic, docela nic, ale budiž! Všecko ti dám, jen když mám svého syna a svou ženu a mohu-li pro ně žít a se starati. Vlastně ani nejsem vrahem tvého svaka. Zastřelil's ho již, když jsme vás chtěli přepadnouti v noci na cestě k vadi Bašam.“

„Jsme tedy dohodnuti a zajatcům dostane se svobody,“ prohlásil jsem.

Jejich vazba byla ihned uvolněna.

Abd el Birr nemohl ovšem zůstat na silnici bez pomoci. Šejk el beled prohlásil, že ho vezme pod svou střechu i jeho dítě a ženu a zároveň také pozval mne.

On i dosavadní nepřátelé naši z dobré vůle slibovali nejsvětějšími přísahami, že jsou již prázdní a daleci veškerých úskočných a záludných myšlenek, že nás považují za své přátele a bratry a že jsou hotovi bránit nás proti všem nepřátelům.

Tentokrát jsme jim věřiti mohli i vraceli jsme se, abychom přijali pohostinství v Rakmatanu.

Když jsme vešli do starostova domu, prohlédl a obvázal jsem zraněnou nohu loupežného šejka, pokud jsem tomu rozuměl. Na štěstí nebyla zlomenina přílišná. Nemocný pocítil již na druhý den úlevu tak značnou, že dal zavolat kadiho (soudce), aby se dal se svou ženou znovu sezdati.

Kdybych nebýval křesťanem, jistě bych býval oddavkám těm přítomen jako svědek; touto poctou byl za mne obšťastněn Omar. Hodný ten muž byl tak pohnut, že po odbytí obřadu promluvil ke starým novomanželům:

„Přináším dar snubní, který zamítnouti nesmíte. Učinili jste mne svědkem svého nového štěstí manželského, které jen chudoba zkaziti a umořiti může. Proto se zříkám krevního výkupu, jenž buď darem pro vašeho malého syna. Allah požehnej jeho i tento můj dar.“

Šejk nemohl pohnutím promluvíti, Zarka nemohla pohnutím promluvíti, ale modré oči její třpytily se bohatými slzami. Tuto barvu očí podědil po ní její synek — jmenovala se Zarka právě pro své modré oči.

Co mohl učiniti šejk Muntefiků po tomto příkladě dobromyslnosti a velkomyslnosti, který mu dal Omar? Odpustil také a vzdal se veškerých myšlenek pomstychtivých.

Vlastně tedy bylo velice po křesťansku cítěno a jednáno. ▼

tomto domě na poutnické cestě do Mekky, kde mohamedánský fanatismus dosud každého roku slavil své krvavé orgie.

Plné tři téhodny pobyli jsme v Rakmataně jako hosté a nikdo se neodvážil říci mně v tvář slovo urážlivé. Pravá láska vítězí vždy nad největší, zdánlivě nepřemožitelnou nenávistí.

Ručnice ukradené byly mně ovšem vráceny neporušené a také se dostalo Haddedinům plného obnosu, strženého za prodanou srst velbloudí v Basoře, který byl mrtvému Mesudovi v Kubbet el islam uloupen.
